

காய்கள்

1943

புட்டாதி, சிப்பக்

விலை: 15/-

25

விகலாப்

தூயகம்

புதிய ஜனநாயகம்
புதிய வாழ்வு
புதிய நாகரிகம்

17-10-1993

இதழ்: 26

பார்வையாளர் வேண்டாம்

பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக தீர்வை விரும்பாது இப்பேரினவாத அரசு மக்கள்மீது தாக்குதல் தொடுக்கத் தோதெல்லாம் -அதற்கெதிராக அணிகிளாண்ட் மக்களின் ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்களில் “பார்வையாளர் வேண்டாம், பங்காளிகள் வேண்டும்” என்ற கோஷமே வலுவான கோஷமாக எழுந்தது. அங்கு உணர்வே தேசிய இன ஒடுக்குமறைக்கு எதிரான போராட்டத்தை உறுதியுடன் முன்னொடுக்கவும் உகவிவருகிறது.

தமிழ் மக்களின் இந்த ஒடுக்குமறைக்கு எதிரான போராட்டத்தில் பெரும்பான்மை கேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த தேசநலனில் அக்கறைகரண்ட் மற்போக்குப் புத்திஜிவிகள், கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்களின் நிலை என்ன? இங்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளைக் கண்டும் கணாதவர்களாக இருந்து வருகிறார்கள்.

கொடுரமான முறையில் மக்கள் குடியிருப்புக்களை நோக்கி நடாத்தப்படும் ஷல், குண்டு வீச்சுக்களால் மணமேடைகள் பின்மேடையாவதும் பாதுகாப்புக்காக

பதுங்கு குழிக்குச் சென்றவர்கள் குடும்பம் குடும்பமாக மண்ணுட்ட புதைவதும், கோழி தல் குஞ்சுகளைக் காப் பதுபோல, அச்சத்தால் ஏதும் செய்ய அறியாத தாய் தன் பிள்ளைகளை அணைத்தபடி நிறுவோரத்தில் தண்டாடப்படுவதும், பள்ளிமாணவர் பச்சிளம் குழந்தைகள், வயோதிபர் என்ற பேசுமில்லாமல், பாடசாலைகளிலும், வழிபாட்டிடங்களிலும், வதைப்பட்டில் வதும் இங்கு தொடர்க்கதையாகிறது.

ஆயிரக் கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள வியட்னாம் போன்ற உலக நாடுகளில் ஏகாசிபக்சியா வல்லரசுகளின் தலையீடுகளுக்கும், அவை மக்களுக்கு இழைக்குத் தொடுமைகளுக்கும் எதிராக, அங்கு ஐந்து வர்ஷங்கள், கூட்டங்கள், நடாத்தியும், போன்மார்கள் ஒட்டியும் எதிர்ப்பைக் காட்டியவர்கள் என்று கார்மநாடுக் குமிழ் மக்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிக்கு எதிராக குால் கொடுக்காதது ஏன்?

“பலவீனப்படுத்தி தீர்வை முன்வைக்கல்” என்ற அரசின் ஏமாற்றுக் கிட்டத்தக இவர்களும் எற்றுக் கொள்கிறார்களா? அரசு பலவீனப்படுத்த என்னுவாக தமிழ்மக்களை மட்டுமா? தமிழ் மக்களை ஒடுக்குவதற்காக இயற்றியசட்டங்களை சாட்டாக வைக்கிக் கால்லாயிரகணக்கான சிஸ்கள் இளைஞர்களை சுட்டுக் காந்தியும், அடையாளம் தெரியாமலும் இவர்கள் அளிக்காளர்கள். இன்றைய யுகத்திற்காக அதிகரிக்கப்படுவர் இராணுவ எண்ணிச்சையும், தளபாடக் குவிப்பும் அள்ளிய மூலதனங்களையும், அதனைச் சார்ந்து வாழும் பெருமுதலாளிகள் சில்லாயும் பாதுகாப்பதற்கே பயன் படும். பெளத்தக கலாச்சாரத்தைக்கூட இவர்கள் பாதுகாக்கப் போவதில்லை. நவகாலனித்துவ கலாச்சாரத்தையே இவர்கள் நிலைநிறுத்தப் போகிறார்கள். எனவே பார்வையாளர்கள் வேண்டாம்.

— ஆசிரியர் குழு

பாரதித்து தீர்த்துமிகு

கி தணிகையன்

அன்பின் பாரதிக்கு,
அண்டுகள் பல அகனால்
அறியப் பல விடயம்
ஆவலாய் இருப்பாய்.

உன் கேசத்து மக்களிலும்
மாறுடத்தின் மீதும்
நீ கொண்ட நேசம்
மட்டற்றதுகான்.

உன் கனவுகளைச் கவலத்து
உணைக் கவலையில் ஆழ்த்த
நான் விரும்பவில்லை.
ஆனாலும்
அச்சத்தைக் கவலையை
விட்டவன் நீ.

உன் கேசம்
நீ கண்ட இந்தியா
அகண்ட இந்திய
கனவுக் காரர்களால்
கலைந்து கொண்டிருக்கிறது.

நீ கேசத்தின் ஒற்றுமைக்கு
கரங்களை நீட்டினாய்.
இவர்களோ இன்று
துப்பாக்கிகளை நீட்டுகிறார்கள்.

தொடர்ந்தும் இது நீண்டால்
துப்பாக்கி ராவுகளின்
தூரக்கினால்த் தான்
கேசத்தின் எல்லைகள்
வரையப்படும்.

காலனி குலம் போட்ட
சுகங்கூச் சுபிறுகள்
காங்கிரிஸ் சுகங்கிரக் கால்
அருச்சுப்பட வில்லை.

கங்கி சுமக்க
வழியியா விட்டாலும்
கொக்கா கோலா
கனவுகளங்காக
கேசக்கின் ககவகள்
கிரந்துவிடப் பட்டுள்ளன.

பழமைக்கம் புதுமைக்கும்
பாலம் போட்டவன் நீ.
உன் பாரகமோ இன்னும்
பழமைச் சேற்றில் தான்
ஊரிக் கிடக்கிறது.

அதனால்த் தான்
பாபர் மருதி
இராமர் ஆலயமென

புதை சூழிகளையே

மீண்டும்

தோண்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்

அநுகில் இருப்பதனால்
எமையும்

அச்சுறுத்துகிறார்கள்.

சிலையைச் சிறை வைத்து
குற்றக்கூக்காகக் கானோ
அடிக்கடி நாங்கள்
கண்டிக்கப் படுகிறோம்.

இாமர்கள்

அனுமார்களுடன் வந்து
எமது மண்ணை
எரியுட்டிச் சென்றார்கள்.

உலகில் நீ

ஆகாவைன வியங்கு
பாட்சி அலை சுற்றோய
அலிலத்தை அள எண்ணி
பசிய சார் எழுந்துள்ளான்.

கவலை விடு

கடைக் கண்ணால்க் தான்
அன்று காளி பார்த்தாள்.
இன்று நம் காளிகளோ
நோகப் பார்க்கக்
தெரிசா சொள்கிறார்கள்.

உலகில் இனி

அந்க அலை ஒயாகதயா.

நீ ஓர் வேதாந்தி

ஆணாலும்

சொர்க்கத்து நிழலுக்காய்
அதன் சாாத்தை கேடவில்லை.
மானுடத்தின் தளைகளை
மண்ணில் அறுத்திட நீ
மார்க்கம் கண்டாய்.

கானகத்துப் பொந்திலல்ல
உள் கவிதை வரிகளுக்குள்
நீ வைத்த சிறுதெஞ்சுப்பு
பற்றிப் படர்ந்து
பாரின் கொடுமைகளை
சுட்டெரித்து நீறாக்கும்.

தூங்கிக் கிடந்த தமிழர்களை
தட்டி எழுப்பித் துயில் கலைத்தாய்
கொட்டு மரசறைந்து
கூறிக்கோள்கள்
ஏற்க வைத்தாய்.

அஞ்சி ஒடுங்கி
அயிமைகளாய் இருந்தவரை
வெஞ்சினாம் கொண்டு
வீர்களாய் எழவைத்தாய்.

ஈழுத்து மக்களில்
இருந்து இதை எழுதுவதால்
உற்சாகம் கரும் செய்தி.

உள் சுகந்திர தாகத்தை
இன்னும் உயிர்ப்போடு
பேணுகிறோம்.
உண்ண நினைந்து நாம்
உறுதி பெறுகிறோம்.

ஒடுக்கு முறையில்லா
உலகொன்றைக் காணும்வரை
மறக்க முயன்றாலும்
மறையாது உள் நினைவு.
ஈழுதப் பல விடயம் உள்து

இருந்தும்
கடித்ததை முடிக்கின்றேன்
காகிதத்துக்கு இங்கு தட்டுப்பாடு
வணக்கம் ஐயா.

சோகம்

* நவசித்தன்

எட்டு மணிக்கியால் உடல்
உழைப்பின் அலுப்பு, உடுப்பை
மாற்றிவிட்டு கட்டிலில் தொப்
பென்று விழவேண்டும் என்று
நினைத்துக் கொண்டு அறையில்
ஞுள் நுளைந்த யாலாவின்
கண்களில் மேசையில் கிடந்து
கடிதம் தட்டுப் பட்டது.

வீட்டிலிருந்து நீண்ட நாடு
களாக கடிதம் வராஜில்லையே
என்று கவிக்குக் கொண்டிருந்த
அவனுக்கு மனதில் பெரிய குது
கலம்.

கடிதம் வந்ததா? இல்
வையா? என அறிவைகள்பது
அவனுக்கு அன்றாடம் உணவு
உண்யகைப் போன்றது. உண
விஸ்ரி இருப்பது எவ்வளவு கஸ்
டமோ அந்தை கஸ்டம் கடித
கக்கின் வரவு பற்றி அறியாமல்
இருப்பது. வத்து வரவில்லை
என்பது பிரச்சனை அல்ல. வந்தால்
மதிழ்ச்சி. வராவிட்டால்
நாளை வரும் என்ற நம்பிக்கை
யில் ஏமாற்றம் தேய்ந்து விடும்.

நாட்டு நிகழ்வுகள் பற்றி
அறிவதும் இதுபேசன்றதுதான்

அவனுக்கு ஊரில் நடப்பவை
களை ஊரில் உள்ளவர்கள் அறியும் முன்னரே அவன் அறிந்து
விடுவான். அவைகளுக்காக
அவன் மனம் கலங்குவான்.

ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளும்
நிகழ்ந்த இடம், காலம், நேரம்
எல்லாவற்றையும் குறிப்பில்
பதிந்து கொள்வான். குறிப்பாக
தென்மராட்சிப் பகுதியில் ஏதாவது
நடந்துவிட்டால் அது பற்றிய
ஒவ்வொரு விடயங்களை

தாயகம் சிறுக்கை வட்டத்தில்
புகிய எழுத்தாளர்களினால்
படிக்கப்பட்ட ‘பொறுப்பு,
சண்கிக’ என்ற சிறுகைகளை
25வது இக்கில் பிரசரித்திருந்த
கோம். இந்த இதழிலும்
‘மோகம், தண்ணீர்’ என்ற
இரு புகிய எழுத்தாளர்களின்
ஆக்கங்கள் வெளிவருகின்றன.

யும் தாருவீத் தாருவி விசாரித்து
வீட்டுக்கு கடிதம் எழுதிவிட்டு
தான் மறு வேலை பார்ப்பான்.

அவனது கூட்டாளி அருந்த வத்திற்கு அவனது இந்தத் தேடல் முயற்சியும் அதனால் அவன் அடையும் திருப்பதியும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கும்.

கடித்ததை கையில் எடுத்த பாலுவிற்கு பெருத்த ஏமாற்றம். கடிதம் அவனது மனைவி கமலியுடையதல்ல. அம்மாவினுடையது. இந்த நாட்டிற்கு வந்து மூன்று வருடங்களாகிய போதும் தாயார் அவனுக்கு தனித்து கடிதம் எழுகியது கிடையாது. அவன் தன் காய்க்கு எழுதும் சடிதங்களுக்குப் பதிலாக அவனது பதில் கமலியின் கடிதத்துடன் இணைந்தே வருவது வழக்கம். தாயார் அவனுக்கு தனித்துக் கடிதம் எழுசுவதானால் அது கமலிக்கு தெரியக் கூடாத விடயமாகத்தான் இருக்கும். இதை நினைத்ததும் அவனது நெஞ்சுக்குள்ளே ஒரு தாக்கமான நெருடல்.

“அப்பிடி என்ன சீக்கல் ஏற்பட்டிருக்கும்” என்ற தலிபில் கடித்ததைப் பிரித்தான்.

பாதிவரை படித்து நிறுத்திய அவன் முகம் ஆதிர்ச்சியால் விரிந்தது. எஞ்சிய வரிகளையும் சிரமத்துடன் படித்து முடித்த அவனுக்கு உடல் முழுவதும் குடேறி நரம்புகள் இழுத்து. வலித்து என்னவோ செய்தது. தொப்பென்று கட்டிலிலே சாய்ந்தான்.

“கமலியா இப்படி நடக்கிறாள். அப்ப என்னேர்ட வாழ்ந்த வாழ்க்கை? எல்லாம் பொய் வேஷந்தானோ?”

“அக்கான்... அக்தான்... என்று என்னைச் சுற்றிச் சுற்றி வருவானே! ஒட்டி ஹாசி உறவாடி எங்க நோழும் செல்லக் கூடத் பேசி மதிழ்வானே!”

“காதலிச்சகா; கதைகள் பேசினது எல்லாம் நடிப்பத்தானோ?”

அவனுடைய மனம் மீண்டும் மீண்டும் கேள்விகளை எழுப்பித் தூஷ்க்கு. வாழ்க்கையே வெறும் சூனியமாகி, உலகமே இரண்டிலோய் அந்தசாரா இருளில் களிக்க விடப்பட்டது போன்ற சணர்வா:

அங்கில் இந்க பொருட்கள் எகிலுமோ அவனது பார்வை பகியில்லை. கூரையின் அடித்தள்க்கை வெறித்து நோக்கிய படியே கிடந்தான்.

கையிலே கூடையுடன் அறையிலோள் நுழைந்தான் அருந்தவும். கூடையிலே மரக்கறி வகை களும், அரிசிப் பொட்டலமும்.

சொந்தம், பந்தம் என்ற உறவுப் பிணைப்புகள் ஏதுவும் இல்லை அவர்களுக்கு. அந்தீய தேசம் அந்தியோன்னியப் படுத்தியிருந்தது. ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவி, ஆதரவு, சுக்குக்கங்களிலே பங்காளிகள்.

பட்டருடன் இரண்டு துண்டுபாண்தான் அவர்களின் காலை ஆகாரம். பகல் பொழுது வேலை செய்யும் இடங்களில் ஏதாவது கடித்து, குடித்து சமாளித்துக் கொள்வார்கள். இரவுதான் அவர்களுக்கு மதிய உணவு. தாம் அறிந்த வரையில் மீனோ, இறைச்சியோ ஒரு குழம்பும் சோறும். மரக்கறி நாட்களில் இரண்டு மூன்று மரக்கறி வகையறாக்கணுடன் ஒரு கறி. இந்த நாட்களில் மட்டும் ரின் மீன் அவர்களது உணவில் முக்கிய பங்கு வகிக்கும். இவையெல்லாம் பரம திருப்திதரும் அவர்களது அண்றாட போசன வகைகள்.

அருந்தவத்திற்கு வர்த்தக நிறுவனம் ஒன்றில் வேலை. பிரதான பணி. திட்டமிடல் பிரிவி மூலம் அவனது பங்கு கணிசமானது.

அவன் கற்ற கல்விக்கேந்த தொழில். உற்சாகமாக வேலை செய்தான். அவனது கடின உழைப்பில் நிறுவன உரிமையாளர்களுக்கு மனம் நிறைந்த மகிழ்ச்சி. கௌரவமாக நடத்தி நார்கள்.

பாலன் இரும்புத் தொழிற் சாலை ஒன்றில் வேலை செய்தான். உடலை வருத்தி, வியரவை சிந்தும் கடின உழைப்புத் தான். ஆனால் உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம். அருந்தவத்தின் சேர்க்கையால் கிடைத்த உற்சாகமும்

எதிர்காலம் பற்றிய கணவுகளும் அவனைக் கடினமாக உழைக்கும் படி தூண்டின. நிரந்தரமாகவே நாடு திரும்பிவிட வேண்டும் என்ற திடமான முடிவுடன் ஒய்வு இன்றி உழைத்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

உடல் அசதியில் கிடக்கி நான் என்ற நினைப்பில் தான் கொண்டு வந்த பொருட்களை சமையல் மேசையில் அடுக்கிய அருந்தவம் திரும்பினான்.

நெஞ்ச நிறைந்த துயரம் முகத்திலே அப்பிக் கிடந்தது. கண்கள் சிவந்திருந்தன. வீழிக் கடைகளில் நீர்த் துளிகள். பாலனை இங்படி ஒரு கேரவத் தில் அவன் என்றுமே கண்டதில்லை.

“பாலு... டேய் பாலு; என்னடா பேசாமல் கிடக்கி நாய். என்ன நடந்தது?” கேள்விகளை அடுக்கியபடியே உலுப்பினான்.

வலது கரத்திலே விரித்தபடி கிடந்த கடிதக்கை கொடுத்தான் பாலன்

கடிதத்திலே கண்களை ஓட விட்டான். அருந்தவம். அவனது உள்ளத்தின் அதிர்ச்சியை முகம் காட்டியது.

அருந்தவத்திற்கு பேச நாயீல்லை. எப்பிடி இதை தாங்கிக் கொள்ளப் போறான் பாலன் என்ற கேள்விக்குறி

அவன்து உள்ளத்தில் பூதாகாரமாக எழுந்து நின்றது.

எவ்வளவு நம்பிக்கையோடு இருந்தான். மனைவி, பிள்ளை, அம்மா என்று அவர்களைப் பற்றிப் பேசிப் பேசியே பொழுதைக் கழிப்பானே!

“எப்படியாவது இவனை ஆறுதல் படுத்த வேணும்” என்ற ஆதங்கத்துடன் ஆறு கல்வார்த்தைகளைத் தேடி மனதினுள் வண்ணு கூட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன்து பார்வை பாலனின் மீது ஆழமாகப் பகிந்திருந்தது.

அருந்தவும் ஒரு வணிகாரரினிடம் பட்டகாரி. கிடமை சித்தி பெற்றவன் உக்கியோகம் புரஷ் வாட்சனம் என்ற யாழிப்பானத் தின் சாராசரி மனப் போக்கையும் மீறி வெளிநாடு புறப்பட்டவன். நாட்டின் அரசியல் பட்டகாரிகளுக்கென்றே தார்மீகமனப் பான்மையடன் வதுக்கிவைத்திருக்கும் அகிரியத் கொழி விள் வகைப்படி தனது குமிப்பச்சுமைகளை இறக்கி வைக்க உதவாது என்பது அவன்து முடிவு.

உடனின் கிறத்திற்குப் பொருத்தமாக நீண்டு படர்ந்திருக்கும் கேசம். எதனையும் நின்று, நிதானித்து, ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்ளும் தீட்சண்யமிக்க பார்வை’

மூன்று வருடங்கள் மத்திய கிழக்கில் தன் உழைப்பை தாரரை வார்த்துக் கொடுத்துவிட்டு கன்டாவுக்கு வந்து ஐந்து வருடங்கள் உழைத்ததில் தனது மூன்று உடன் பிறப்புக்களை இல்லறப்படகில் ஏற்றி விட்டுவிட்டவன்.

கலியாணச் சந்தையில் தனது தங்கைகளுக்கு மாப்பி வளர்களை வாங்கியவனுக்கு அந்தச் சந்தையில் விலை போக விருப்பமில்லை. இன்னும் தீர்ணமிகுவதாக வென்றும் என்ற தீர்மானத்துடன் உழைக்கிறான்.

மூழை மூட்டக்கினுள் மின்னால் வெட்டியது போல வெள்ளிக் காஸ்கோக ஆங்காங்கு நீண்ட கிடக்கும் தலை மூடிகள் பெப்போக்கான் அவள் கண்களிலே படத் தொடங்கியுள்ளன.

பாலனின் நிலை அருந்தவதைகிறுக்கும் அகிரியத் தொழி விள் வகைப்படி தனது குமிப்பச்சுமைகளை இறக்கி வைக்க உதவாது என்பது அவன்து முடிவு.

வாழ்க்கையைப் பற்றி எந்தவித அரிந்துணர்வும் இல்லாமல் கிருமனம் செய்து கொண்டு பொருள் தேடுவதுதான் வாழ்க்கையின் பெரும்பணி என்று நினைத்து கடல் தாண்டி வந்து அல்லறபடும் பாலன் போன்ற இளைஞர்களை எண்ணிப் பார்த்தான் அவன்.

“பேதமை மிக்க மனிதப் பிறவிகள்” என்று பெரு மூச் சொன்று புறப்பட்டது.

“பாலு”

“ஊம்”

“தாங்க முடியாத அதிர்ச்சி பாலு. உன்னா மனக்கோட்டை எல்லாம் சரிஞ்சு போச்சது. ஆனால் கவலைப்பட்டு இனி என்ன செய்யிறது? வெள்ளம் அணையை மீறிப் பாய்ந்திட்டுது அவ்வளவு தான். எழும்பு. மேலைக் கழுவிக் கொண்டு வா. ஒருங்கா வெளியில் போட்டு வருவம்.” பாலனின் இடது கையில் தனது வலது கரத்தைப் பகிக்கு ஆதரவுடன் கூறினான் அருந்தவம்.

“எப்பிடி அருந்தவம்... நான் இனி என்ன செய்யிறது? என்ற பிள்ளை?, என்ற வாழ்க்கை?”

பாலனின் கண்கள் பனித்தன. விக்கி விக்கி அழுத்தொடங்கினான்.

அருந்தவத்திற்கு மூளை வேலை செய்தது. இவனது மனத்தை மாற்றுவதற்கு இவனைச் சிந்திக்க வைப்பதுதான் வழி என்று முடிவு செய்தான். பாலனின் தரயாரின் கடித வரி அவனது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

“இனி அழுது என்ன பிரயோசனம் பாலு. பிழை உன்னிலைதான்” என்று நிறுத்தினான்.

“என்ன! ... நான் என்ன பிழை விட்டன் அவளுக்கு?” பாலன் ஆத்திரத்துடன் திமிர்ந்து அருந்தவத்தைப் பார்த்தான்.

“உனக்கு எத்தினை வழுது? உன்றை மனிசிக்கு எத்தினை வழுது? கவியாணம் கட்டி நீங்கள் எவ்வளவு காலம் குடும்பமாய் வாழ்ந்திருக்கிறியள்? ஒரு வரை ஒருவர் நீங்கள் எந்தளவுக்குப் புரிஞ்சு கொண்டிருக்கிறியள்?.”

பாலு தலை குனிந்து மௌனியானான்.

“வாழ்க்கை எண்டது வாழுது பாலு. காசுதான் வாழ்க்கையில்லை. இயற்கையின்றை கேவலையும் அகில ஒண்டா மனிசன் உடம்போடை ஓட்டிக் கிடக்கு. உடம்பப் பசியைக் கட்டிப்படுத்தி வாழுற வல்லமை எல்லாருக்கும் இருக்கே? இந்த நிலைமை இண்டைக்கு உன்னாகுமீபக்கிலை மட்டுமில்லை. பல குடும்பங்களில் இருக்குமென்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். அதுக்கு நாங்கள் எவ்வளவுக்கொண்மா இருக்கிறம் என்று யோசிச்சுப் பார்க்க வேணும்”

அருந்தவத்தின் வார்த்தைகள் பாலுவின் மனசாட்சியைக் குத்தியிருக்க வேண்டும். மனைவியின் மீது ஆத்திரமற்றிருந்த அவன் அவளது நிலையையும் எண்ணிப் பார்த்தான். அவனது ஆத்திரம் படிப்படியாக மாறியது.

வீட்டில் வயதான தாயாரும் குழந்தையும்தான். ஆனால் வியற்ற குடும்பம். படித்துவிட்டு வேலையற்றிருக்கும் வரதன் தான் அவர்களுக்கு வெளியே சென்று வர உதவியாக இருந்தான். அந்தத் தேவையிலிருந்து தொடங்கிய உறவில் தான் எங்கோ தவறு நேர்ந்துவிட்டது.

இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்ற எல்லைக் கோடுகள் வாழும் மனிதன் தனமீது இயற்கை செலுத்துகின்ற ஆசிக்கத்தையும். குழல் அந்த ஆசிக்கத்திற்க துணை போகக் கூடிய சந்தர்ப்பங்களையும் புரிச் சொன்னால் வேண்டும். இல்லையெனில் குமிப் உறவுகளில் ஏற்படும் குழப்பங்களும் தவிர்க்க முடியாதவை தான். அவன் மனம் கணக்குத் தானே கூறிக்கொண்டது.

வெளிநாட்டு உழைப்ப என்பது பாலனின் கூடுபக்கிற்கு பெரிதாக வேண்டியிருக்கவில்லை மாப்பழத்திற்குப் பெயர் போன கிாாமம் அவனது நாற்சார் வீட்டிடன் இப்பகுபாப்பக்காணி. மா. பலா, தென்னைப்பனை, புளி என்று சகலதும் அகற்கள் அடக்கம். பங்கமயில் பத்துப் பரப்பு தோட்டக்காணி வேறு.

அந்த வீட்டுக்கு ஒரே ஒரு பிள்ளை செல்லமாக வளர்ந்துவன். வறுமை என்ற சொல் மூலம் இடரிசிஸ்லை. திங் கொண்டே இருந்தன.

கொஞ்சம் கடின உழைப்பை அந்த மன்னிலே சிந்தியிருந்தால் வசதியான வாழ்க்கையே வாழ்ந்திருக்க முடியும்.

கமலி வந்தான் அந்த வீட்டிற்கு விளக்கேற்றி வைக்க. மூன்று மாதங்கள் வரை அந்த வீட்டின் சூழல் அவன் மீது எந்தப் பாதிப்பையுமே ஏற்படுத்தவில்லை.

நாட்கள் நகர நகர அந்த வீடும் சருகம் குப்பையும் நினர்ந்த அந்த வளவும் அவருக்கு அருவருப்பையே தந்தன.

‘என்ன வீடும் வளவும்’ என்று என்று கொண்டான். எந்தப் பொருட்களைப் பார்த்தாலும் அவருக்கு சினமே மேற்கிட்டது.

‘இதுகளுக்கு வாழத் தொடர்பாடு என்று அலுக்குக் கொண்டான்.

தன்னைடைய ஒரே மகன் நாக்களையும் கண்டாவிற்கு அபைப்பி வைக்கவிட்டு ஸ்கூட்டரில் சாரி செய்து திரிக்க விடிதம் கமலியின் மனதில் நிறைந்து நின்றாள். அவன் கட்டி வைத்திருந்த வீட்டின் விசாலம், யன்னல் கிறில், மன்னிலைக் குதவு ஆகியவற்றின் வேலைப்பாடுகள் மாபிள் பதித்தகுகினியின் அழகு ஒழுங்கு எல்லாம் அவனது நெஞ்சை உறுதலுக்கே இடரிசிஸ்லை. திங் கொண்டே இருந்தன.

பாலன் வீட்டில் இல்லாதிருத்த பெரும் பொழுதுகளை அவன் புனிதத்தின் வீட்டிலே ‘வீடு யோ’ பார்ப்பதிலேயே கழித்தான். வெளி நாட்டுப் பொருட்கள் பற்றியும் ‘வீடுயோ’ படங்கள் பற்றியுமே அவனது பேசக்கள் அமைந்திருந்தன.

பாலனுக்கு அவனது பேசும் போக்கும் ஆரம்பத்தில் பிடிக்கவில்லை. கண்டிக்கவும் செய்தான்.

‘அத்தான் நாங்கள் நெடுக இப்பிடியே இருக்கிறது? இந்த ஒழுங்கேக்குள்ள இந்த வீடுதான் இப்பிடிக் கிடக்குது. அந்தக் காலத்தில் உங்கடை அப்பாகான் இந்த ஊஞ்குள்ளை பெரிய புள்ளி என்டு சொன்னியன். இங்கைச் சாருந்தோ’ கமலி நேரடியாகவே தனது ஆவலை அவனிடம் வெளியிட்டாள். அவனது, அன்பான வார்த்தைகளும் வீட்டுக்கொருவர் வெளிநாட்டில் என்ற அளவிற்கு மாறிக்கொண்டிருந்த அவனது கிராமச் சூழலும் அவனமீது தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அவனது எதிர் பார்ப்புகளை நிறைவை செய்வதற்காகவாது ஒரிரண்டு வருடங்கள் வெளிநாடு சென்று வரதிர்மானித்தான்.

வளவு வருமானங்கள், தோட்டம் துரவு என்று வேட்டியும் சாரமுமாகத் திரிந்தவன் நீளக் காற்சட்டை போடத் தொடங்கினான். அசீய அலுபரிதும் விரும்பினான்.

வல்களுக்கு மட்டும் சந்தைப் பக்கம் போய் வந்த அவன் அடிக்கடி நகருக்கும், போய் வரத் தொடங்கினான். புதுப்புது நண்பர்கள் சேர்ந்தனர்.

வெளிநாட்டுப் பயணங்கள் ஏஜன் சிகள், சிங்கப்பூர், ஹூங்ஹோங், மெர்ஸ்கோ, பேர்லின் கண்டா என்பன அவனது பேசக்களில் அடிக்கடி இடம் பெறும் வார்த்தைகளாயின.

இறுதியில் தோட்டக் காணியும் விலைபோக பாலன் ‘கண்டா’ நோக்கிப் பயணம் சென்றான்.

மூன்று வருடங்கள் ஓடி மறைந்து விட்டன. இந்தமூன்று வருடங்களிலும் அவனது குடும்பத்தில் எத்தனை மாற்றங்கள்.

நாற்சார் வீடு புதுமோடி வீடானது. முகப்பு மதில், மதி லோடு கூடிய கடைக் கட்டிடம், தண்ணீர்த் தாங்கி, கிணற்றுக்குள் குழாய்க் கிணறு.

கமலியின் ஆசைகளையும் தனது விநப்பங்களையும் நன்வாக்கியிருந்தான் அவன். எல்லாம் அவனது திட்டங்களின் படி ஒப்பேறி முடிந்த விடயங்கள்.

மற்றவர்கள் யுத்தத்தை சாட்டாக வைத்துக் கொண்டு கண்டாவிலேயே குடும்பமாக வாழ விரும்பிய போதும் பாலன் தன் கிராமத்து வாழ்க்கையையே பெரிதும் விரும்பினான்.

நூற்றாண்டு
நினைவுகள்
1893 - 1993

ராதல்ஜி

இன்னும் ஒரு ஆறு மாதங்களில் நாடு திரும்பி ஒரு கடையைப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்து விடுவதுதான் அவனது திட்டம்.

அவன் கண்டாவுக்கு வந்து ஒன்றரை வருடங்கள் வரை மையிடமிருந்து வந்த கடிதங்கள் அனைத்தும் அவளது பிரிவுத் துயரைத் தாங்கி வந்தன. நாட்கள் செல்லச் செல்ல முக்கிய விடயங்களே இடம் பெற தொடர்கின. அவனது மனம் தனிமைக்குப் பக்குவப்பட்டு விட்டது என்று சந்தோசமும் பெருமையும் அடைந்தான் அவன்.

மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னர் நாடு சென்று திரும்பிய கைகடி யோகநாதன் “உன்றை மனிசி நல்ல சந்தோசமாய் இருக்கிறா போல கிடக்கு. குஞ் குஞ் சண்டு நல்லா கொழுத்திருக்கிறாடா” என்று கூறியபோது “என்ன இவன் என்றை மனிசி யைப் பற்றி என்னட்டையே இப்பிடிச் சொல்லுவதான்” என்று விசனப்பட்ட அவன் உள்ளரமகிழவும் செய்தான். அந்த மகிழ்ச்சியில் மண்ணைப் போடுவது போல அவனது தாயாரிடமிருந்து வந்த கடிதம் அவனது கணவுகளை சிறைத்து விட்டது.

குடி வகைகள் எதையும் தொட்டறியாத பாலு குடியில் முழ்கினான். அவனது துயரைக் குறைக்க அது உதவும் என்று அருந்தவரும் பேசாமல் இருந்து விட்டான்.

நாட்கள் வாரங்களாகி, வாரங்கள் மாதங்களாகின. பாலன் ஒரளாவு தேறியிருந்தான்.

அந்த இடைக் காலத்தில் அவன் சந்தித்த நன்பர்களின் ஆறுதல் வார்த்தைகளில் இருந்து தனது குடும்பத்தைப் போல பாதிக்கப்பட்ட பல குடும்பங்களின் கைத்தகளை கேள்வியுற்றான்.

ஒரு கொள்ளை நோய் போல் பரவும் சமூக நோய்க்கு தனது மனைவியால் என்ன செய்ய முடியும் என்று மனம் தேறி அவளை ஏற்றுக்கொண்டு வாழ்வது என்ற முடிவுடன் யயனைத்திற்கு தயார் செய்தபோது தான் தாயாரிடமிருந்து அடுத்த கடிதம் வந்தது.

அப்படியே கதிரையில் அமர்ந்த அவன் மேசையிலுள்ள கண்ணாடியின் கீழ் வைக்கப் பட்டிருந்த அவனது அழகான வீட்டின் படத்தை வெறித்துப் பார்த்தான். அந்த வீடு வெறிச் சோடிக் கிடந்தது.

இப்பொழுது அவன் தன்மனைவி மீது ஆக்கிராமதைய வில்லை. தன்னையும் தன் உறவையும் அந்நியப் படுத்தும் அந்தச் சூழலின் மீது... அவனது ஆத்திரம் திரும்பியது.

பயனைப் பெட்டியுடன் விடைபெறுவதற்கு அருந்தவக்கின் வருகைக்காக காத்திருந்தான்.

தாயகம் 25

பொதுவுடமை அமைப்பு ஒன்றே இதுவரை மனிதகுலம் உருவாக்கிய சமூதாய அமைப்புகள் அனைத்திலும் மேலானது. மானிட விடுதலையையும், மனித நேயத்தையும் வளர்த்து மனித நாகரீகத்தை மேம்படுத்த வல்லது” என்ற உறுதியான நம்பிக்கையுடன் பொதுவுடமைக் கருத்துக்களையும், மனிதகுல வரலாற்று வளர்ச்சிப் போகிக்களையும் எல்லாம் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் எளிமையான கட்டுரைகளாக, கதைகளாக தந்து சென்றவர் ராகுல் சாங்கிகுத்தியன்.

தமது இளமைக்காலத்திலே உயர்ந்த வாழ்வுக்கான தத்துவத் தேவீல் இறங்கிய இவர் பொதுத்தை துறவியாகி ... பின்னர் அதனைத் துறந்து தேசியப் போராட்டத்திலும், வர்க்கப் போராட்டத்திலும் தன்னை ஈடுபடுத்தி தன்னை ஒரு பொது வுடமைக் கொள்கையாளராக மாறினார். பல்வேறு நாடுகளுக்கும் சென்று அறிவுச் செல்வத்தை தேடிய இவர் 35 மொழி களைக் கற்று 5 மொழிகளில் தனது ஆக்கங்களை வெளிக் கொணர்ந்தார். இவற்றுள் ‘பொதுவுடமை என்றால் என்ன?’, வொல்காவிலிருந்து கங்கைவரை, சிந்து முதல் கங்கைவரை.’ என்பன பிரபலமானவை. இருது நினைவாக கணையாழி ஜலை இதழில் வெளிவர்ந்த கட்டுரையிலிருந்து ஒரு பகுதியை இங்கு பிரசரிக்கின்றோம்.

1937. செப்ரெம்பர் 6ம் திகுதி அலகபாத் பல்கலைக் கழகத் தின் முதுநிலை மாண்பார் மன்றம் சிறப்புக் கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தது. தலைப்பு: நம்மிடம் (இந்தியரிடம் உள்ள பலவீனங்கள்.

சிறப்புச் சொற்பொழுவாளர்: வாட்ட சாட்டமான ஒரு பொதுத்த பிக்கு — 45 வயதான பெரும் புலவர். மாமேதத் ராகுல் சாங்கிருத்தியான் —

கூட்டத்திற்கு தலைமை வகுத்தவர்; பண்டிட் ஜவகர்ஷால் நேரு.

ராகுலஜி இந்திய மக்களிடையே மண்டிக் கிடக்கும் குறைபாடுகளை, கேடுகளை எரிச்சலுட்டும் அளவுக்கு அக் கூட்டத்தில் விவரித்தார். நாம் பொதுக் கடிதமைத் தனத்துடன் நம் புத்தி,

தாயகம் 26

சிந்தனை, பகுத்தறிவு கூட அடிமைத் தலையில் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. பொய்யும் டுனெ சுருட்டுமாகப் பழம் பெருமை பேசல், மந்திர தந்திரங்கள், சேதிதம், ஆரூடம் இவைகளில் ஊர்யிருக்கும் விசுவாசம், சாதிச் சடங்குகள், பிறரைச் சுரண்டுவதை, வதைப்பதை, ஏமாற்றுவதை சமர்த்தியமான பிழைப்பாகச் சிலாகிப்பது, கடந்த கால சமுதாயத்தில் நிரம்பியிருந்த நெறிகேடுகளை மறந்து, மறைத்து நிகழ்காலத்தைச் சாடுவது, புராதன சிரந்தங்களையும் ரிஷி - மகரிஷிகளையும், மகாராஜாக்களையும், ஆசாரியர்களையும் கண்மூடித்தனமாகப் போற்றுவது பிற நாடுகளில் நிகழ்வதை உதாசினப் படுத்துதல், இல்லாத பெருமைகளை ஏற்ற ஒக் கொண்டு பெருமிதச் செருக்குடன் ஆர்ப்பாரிப்பது — இப்படியே பேசிவிட்டு, கடைசியில், சொன்னார் —

“நாம் பெதுமையாகச் சிலாகித்துவரும் இதிகாச - புராணம், சாங்கிரம், வேதம், உபநிஷத், வேதாந்தம், சமயகிரந்தங்கள், காணிய நாடகங்கள், நீதி உபதேசங்கள், சரித்திரம், கலை, கலாச்சார நூல்கள் - முதலான பழம் பெருமை மூட்டைகளில் 75 சதவீதம் மட்தனமாக பேத்தல்களும் உதவாக்கறைப் பிதற்றல் கரும்தான் நிறைந்திருக்கின்றன. சில இடங்களில் ஞானம்- விஞானம் வளர புத்திசாலிக் கருத்துக்களும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. அந்தக் காலத்து சமுதாயத்தையும் மக்கள் இனங்களையும் வாழ்க்கை நிலைகளையும், மானுட உறவுகளையும் நன்மை தினமகளையும் அறி வதற்கு எல்லாவற்றையும் பகுத்தறிவுடன் படித்துவைப்பது நல்லது.

“நல்ல ஆக்கபூர்வமான கருத்துக்களை — அவை எங்கிருந்து கிடைத்தாலும் சரி - வாழ்க்கைக் கடலில் கரை காண தோணி போல் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். தலைமேல் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு, ஆர்ப்பாட்டம் செய்து திரிவதற்கும் பிறரை மயக்குவதற்கும் அல்ல.”

தலைமை உரையில் நேருஜி கறிப்பிட்டார்:

“இன்று இரு உண்மைகள் குறித்து சிந்திகிறேன். முதலாவது ராகுல்ஜி போன்ற ஆழ்ந்த சிந்தனையாளர்கள் நம் நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களிலிருந்து ஏன் உருவாக்கப்படுவதில்லை? இரண்டாவது, என் போன்றவர்கள் ராகுல்ஜியைப் போல் பேசியிருந்தால், உடனே சேட்டுவிடுவார்கள், ‘‘உனக்கு நம் நாட்டுப் புராதன நூல்களைப் பற்றி என்ன தெரியும்? ஒன்றையாவது ஒழுங்காக முழுவதும் படித்திருக்கிறாயா?’’ என்று.

‘ஆனால், இங்கு துணிவுடன் தெளிந்த சிந்தனையுடன் கூறு பவர் நம் புராதன கிரந்தங்கள், தத்துவங்கள் எனும் கடலில்

கார்க்கியும் கடவுளும்

ஜார் ராண்ணன் ஆட்சியின் கீழ் ஸ்யாவில் பைப்பிளைத் தனிரவேறு புத்தகங்களைப் படிப்பவர்களை இரகசியப் பொல்சார்கைது செய்து சிறையில் அடைத்தனர். அதற்காக புத்தகங்களைப் படிப்பது, மரிமாறிக் கொள்வது எல்லாம் இரகசியமாகவே நடைபெற்றது, மாக்ளிம் கார்க்கியிடம் புத்தகமொன்றை இரவல் பெற்ற வயதான ஒருவர் புத்தகத்தை மறைத்து வைத்துக் கொண்டு வந்தார்,

“இந்தப் புத்தகத்தை படித்ததிலிருந்து நான் கடவுளில்லை என்ற அடிவகு வரலாமா?’’ மெதுவாகக் கேட்டார்.

“சீச் சீ... அவசரப்பட்டு அந்த முடிவுக்கு வருவது தவறு’’

“ஏன் ... அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?’’

“கடவுளை நீங்கள் நம்பினால் உங்களுடைய தவறுகளுக்கெல்லாம் கடவுள் மீது பழியைப் போட்டுவிடலாம். கடவுள் இன்னை என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டால் உங்களது சரிக்கும் பிழைக்கும் நீங்களே பொறுப்பேற்க வேண்டும்.’’

“ஆம் ... நீங்கள் சொல்வது சரி தான்’’ தலையை நிமிர்த்தி தன்னை எடைபோட்டுக் கொண்ட அந்த வயதானவர் சறறு உறுதி தொனிக்கக் கூறினார்.

சளங்க்காமல் தொடர்ந்து நீந்திக் கொண்டிருப்பவர் — மகாடண்டித ராகுல் சாங்கிருத்யாயன்ஜி’’

மனக்கிலேசம் பாதித்த ஒரு பேராசிரியர் உரக்கச் சொன்னார், “நீந்திக் கொண்டுதான் இருப்பார்; கரை காண மாட்டார்,’’

நேருஜி உடனே பதிலளித்தார்: “ஆமாம். கிணற்றுக்குள் நீந்துபவர்கள் இருப்பதும் அடிக்கடி கரையில் முடிடிக் கொள்ளுவார்கள். சமுத்திரத்தில் நீந்துபவர்கள் இலகுவில் கரை சேருவதில்லை.

உண்மைதான். ராகுல்ஜி பல ஞானக் கடல்களில் நீச்சலடித்து கரைதேடி அலைந்து கொண்டிருந்தவர். பல மொழிகள், யல மதங்கள், பல துறைகள், பல நாடுகள், பல்லைக் கால்கள், பல சித்தாந்தங்கள், பல போராட்டங்கள் — என்று ஐம்பது ஆண்டுக்காலம் தொடர்ந்து தீவிரமாகப் பாடுபட்டவர். எழுபது வருடங்கள் வாழ்ந்தவர். ★

கற்பனையே கொல்லும்

— சி அழ. பசீரதன்.

நெஞ்சில் பதிந்து ரணமாய் போன
முந்தைய நாட்களில் நடந்த நிகழ்வுகள்
சொந்த இரத்தங்களின் சோக முடிவுகள்
கண்ணென்றிர் நிற்கக் கலங்கிடும் மனங்கள்.

எப்போது வருவாரோ எப்படி இருப்பாரோ
அடிப்பாரோ உதைப்பாரோ சுடுவாரோ ஏரிப்பாரோ
உயிரோடு புதைப்பாரோ வெட்டிக் கொல்லுவாரோ
கற்பனையே எம்மைக் கொல்ல வாழலானோம்.

நடுஇரவில் நாய் குரைக்க நடுங்கும்மேனி
திடுமெனவே செல்வீழ உறங்க மறக்குங்கண்கள்
காலையெழு கண் நோக்கும் வந்தாரோவென
தொல்லை தரும் கற்பனையே கொல்லுமெம்மை!

காற்றதிர ஊர்ந்த புக்காரா திடுமென
வீழ்த்தும் குண்டில் குளமாகுமோ பதுங்குகுழி
ஏதிரைச்சல் என்நாம் ஏங்கிப் பார்க்குமுன்
சுப்பசொனிக் தாக்குதலால் சுக்குநூறாய் போவோமோ!

தினம்தினம் ஏங்கி ஏங்கி மடிகின்றோம்
மனம்நொந்து தினம் நாங்கள் வாடுகிறோம்
கன்நாளோ தொடரும் கொடுமையென கலங்குகின்றேம்
தினசரிகள் பார்த்தே கண்ணீர் சிந்துகின்றோம்.

ஒளிபொங்கே என்நாம் இன்னும் தேடோமோ
விடுவினை அனுக நாம் முனையோமோ
முடிவே காணோமோ அமைதி சூழ்ந்திட
கிழுவோடு மரணம் மறந்து வாழோமோ.

குண்டில்

ரஜா

கப்பியை இழுத்துக் கொண்
திருந்த கை உணர்வில்லாதது
மாதிரி அப்படியே நின்றுவிட்டது,
“அகதிச் சனியன்கள்” என்ற
சொல்லுமட்டும் நெஞ்சுக்கை
நெருப்பு மாதிரிச் சுட்டுக் கொண்
திருந்தது.

இப்பிடி ஒருக்காலும் நான்
காயப்பட்டதில்லை. சொல்லால்
ஆரும் என்னை இப்படிச் சுட்ட
தும் இல்லை. கை, கால் எல்
லாம் விறைச்ச மாதிரி குளிர்ந்து
போயிருந்தது. அழுகை வரேல்
லை. ஆனா நெஞ்சுக்கை இருந்து
ஆரோ அழுகிற மாதிரி கவலை
யாக இருந்தது.

படலையை திறந்துகொண்டு
நான் உள்ளுக்க வரேக்கயே அவ
இந்தக் கிணத்துச் சொந்தக்காரி
ஆரோடையோ பெலத்த சத்தத்
தில கதைக்கிறது கேட்டது. ஒவ்
வொருக்காலும் தண்ணி அள்ளப்
போறம் எண்டு சொல்லிப்
போட்டுத்தான் அன்றநனாங்
கள். இப்ப ஆரோடையோ
கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறா.
ஏன் இடையில் குழப்புவான்.

நான் உள்ளுக்கை வந்ததை கண்
தவதானே என்ற நினைவில்
சொல்லாமலே கிணத்தடிக்கு
வந்திட்டன்.

‘அகதிச் சனியன் தன்ரை
கிணறு எண்ட நினைவிலயோ
சொல்லாமல் உள்ளுக்கு வந்த
வள். நான் ஒருத்தி இருக்கிறது
அவவுக்கு தெரியேல்லயோ. எனி
யதுகளால் கிணறு பழுதாப
போச்சது. இருக்க இடம் இல்
லாமல் ஓடி வந்திட்டினம்.
ஆனால் கொழுப்பு மட்டும்
குறையேல்லை. கிழவிதானே
ஆடசி பிடிக்கலாம் எண்டு
நினைக்கிறாவலயோ! ஒருத்தி
யும் வளவுக்குள் கால் வைக்
கக் கூடாது’ அவ தன்னுடை
மனப் பயங்களோடு நான்
சொல்லாமல் வந்ததையும்
எண்ணி இன்னும் ஏதேதோ
பேசிக்கொண்டிருந்தா. எனக்கு
எதுவும் கேட்கவில்லை.

நான் என்ன தப்புச் செய்
தேன் என்பதே புரியவில்லை.
அவ கண்டவதானே என்ற
நினைவில் சொல்லாமல் வந்தது

தப்பா? எங்கடை சொந்த இடத்தை விட்டிட்டு ஒடி வந்து தப்பா? இதுவும் எங்கடை இடந்தான். இவையறும் எங்கடை சனங்கள்தான் என்று நினைச் சது தவறா? கத்திக் கொண்டு அழவேண்டும் போல் இருந்தது.

அள்ளின் தண்ணியையும் ஊத்திப்போட்டு வெறும் குடத் தோட வீட்டை வத்திட்டன். நடந்ததை எங்கட முகாமில இருக்கிற மற்ற ஆட்களுக்கும் சொன்னன். எல்லாருக்கும் கோவம் வந்தது. ஆனால் எங்களால் என்ன செய்ய முடியும்? இனி தண்ணி அள்ள அங்க போறுதில்லை என்று மட்டும் முடிவு செய்ய முடிந்தது.

ஒரு மைல் தள்ளி இருக்கிற வயல் கிணத்தடிக்குத்தான் இனி தண்ணி அள்ள போகவேணும்.

நங்கள் குளிக்கிறது முன்னால் இருக்கிற அந்த ரீச்சர் விட்டிலதான். அந்த தண்ணி உப்பு. குடிக்கேலாது. நங்கள் ஏத்தினைபேர் குளிச்சாலும் ஒண்டும் சொல்லமாட்டா. மா இடிக்க, தாள் இடிக்க, உரல் உலக்கைக்கு போனாலும் ஒண்டும் சொல்லமாட்டா. என்ன உதவி எண்டாலும் முகஞ் களிக்காமல் செய்வா. எங்கடை பிள்ளையறுக்கு இலவசமாக பாட மும் சொல்லிக் குடுக்கிறவ. அவகன்க கதைக்க மாட்டா கதைச்சால் அன்பாய்த்தான் கதைப்பா. அவவோட கதைச்

சால் மனக்கு ஆறுதலாய் இருக்கும். அவவின்ர பார்வையேமாசி மாதத்து காலைப்பனி மாதிரி குளிர்மையா இருக்கும். இதைப் போய் அவவிட்ட சொல்லுவமோ? வேண்டாம். அவைகளைமாய் பக்கத்து வீட்டுக் காறாய் இருக்கினம். நாங்கள் இப்ப வந்தாங்கள். குறை சொல்லக் கூடாது. ஆனால் என்னால் அவ பேசினதை மறக்க முடியேல். நெஞ்சுக்க நெருப்பு மா சிரி எரிந்து கொண்டிருந்தது. ஊத ஊத நெருப்பு பத்தி எரியிறது போல ஒவ்வொருக்காலும் நினைக்க, நினைக்க நெஞ்சு பத்தி எரிஞ்சு கொண்டிருந்தது.

நாங்கள் இருக்க இடமில்லாமல் ஒடி வழேல்ல. எங்கட இடத்தில இருக்க ஏலாமல் ஒடி வந்தாங்கள். இஞ்சால் இருக்கிறவயும் எங்கடை ஆட்கள்தானே என்ற நினைவில் உயிரைக் காப்பாத்திறுத்காக சொந்த மன்னைக் கூட விட்டிட்டு ஒடி வந்தாங்கள். இப்ப எங்களை அகதியள், அகதியள் எண்டு ஏதோ பாவப் பட்ட சனம் மாதிரி வித்தியாசமாய்ப் பாக்கினம்.;

எங்கட இடங்களுக்கு ஆமிரருமதல் அங்கினை வங்து திரிஞ்சல கூட இப்ப எங்களை கண்டால் ஏதேனும் உதவி கேட்டு விடுவோமோ எண்ட பயத்திலை முகத்தை மற்றப் பக்கமாக இருப்பிக் கொண்டு போகினம். நாலு மைல் தள்ளி இஞ்சால் வந்தவுடனேயே சனம் எங்களை

ஆரோ மாதிரிப் பாககுதுகள். அதில் எண்டு வெளிநாடுகளில இருக்கிற எங்கடை ஆக்களுக்கு இந்தப் பிரச்சனை இல்லையோ எண்டு நான் அடிகடி யோசிக் கிறனான். அங்கத்தைச் சனம் இவைய இங்பிடி வித்தியாசமா பாக்கிறேலையோ. அல்லது பார்த்தாலும் இவைக்கு தெரியி றேலையோ தெரியேல்லை.

என்னைப் பேசின அந்த வீட்டுக்கார கிழவியும் எங்களைக் கண்டால் என்னத்தையோ கண்டமாதிரித்தான் பார்க்கிறவ. தண்ணி அள்ளப் போனால் கானும் துரை கிணத்துக்கை இருக்கிற பெள்ளை அள்ள வந்திட்டம் எண்டது போல கையையும் கட்டிக் கொண்டு எட்டி எட்டி பார்த்துக் கொண்டு நிப்பா. நாங்கள் எவ்வளவு பக்குவமாகப் பாவிச்சாலும் கப்பியை தேய்க்காத, வாளி உடையப் போகுது எண்டு கத்திக் கொண்டிருப்பா. அவவின்ர வீட்டுக்கு தண்ணிக்குப் போறதே முன்னம் சின்னனில் வாத்தியாரிட அடி வாங்கப் போகேக்க இருக்கிறது போல பயமா இருக்கும்.

இனி வயலுக்குத்தான் தண்ணிக்குப் போகவேணும். ஒரேய டியா தண்ணி கொண்டு வந்து வைக்கவும் பெரிய ஜூடம் கூட இல்லை. ஒரு நாளைக்கு இரண்டு. தரம் எண்டாலும் தண்ணி அள்ளினால்த்தான் தோட என்னால் அவ்வளவு

தூரம் நடக்க முடியுமோ! நடக் காமல் என்ன செய்யிறது. பிள் ஸௌயன் வரப்போகுதுகள். ரீச்ச சரம்மா தந்த பழைய சருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு பக்கத்து வீட்டில் இருக்கும் கமலாவோடு நடக்கிறேன். வெய்யில் குட்டில் மணல் கொதித்து காலை அள்ளு கிறது. குடு தாங்க முடியாது ஓடி ஓடி நடக்கிறோம். காலை யில் எதுவும் சாப்பிடாததால் கால்களை எடுத்து வைக்கும் போது தலை சுற்றி விழுந்து விடுவேனோ எனப் பயகாக இருக்கிறது. கடவுளே இது என்ன வாழ்க்கை. துயரம் தாங்க முடியாத நெஞ்சு கடவுளை திட்டியது.

கமலரா சுருவங்களுக்குள்
 தண்ணீரை இறைக்க நான் பக்
 கத்தில் இருந்த கல்லில் இருந்
 திட்டன். காலெல்லாம் ஒரே
 நோ. இனி திரும்பவும் தண்ணிப்
 பசரத்தோட நடக்க வேணும்.
 இனி ஒவ்வொரு நாளும் இப்பி
 டித்தானே. அந்த மளிசிக்கு
 மட்டும் கொஞ்சம் இரக்கம் இருந்
 திருந்தால்... ம் ஆர்தான் இப்ப
 பாவும் பரிதாபம் பாக்கினம்
 இந்த நெருக்கடிக்கையும் ஒவ்வொ
 ருவரும் தான் தான் தப்பிற
 நினைப்பு.

ଓম... ওম... ওম...

எங்கடை முகாம் இருக்கிற
பக்கமாக வெல்ல விழுந்து வெடிக்
கும் சத்தும் கேட்கிறது.

என்னடா இது இந்த நேரம் பார்த்து இவங்கள் தொடங்கி யிட்டான். சத்தம் வர வர பெரிதாகிக் கொண்டிருந்தது. அவசர அவசரமாக தண்ணியை தூக்கி இடுப்பில் வைத்தபடி நடக்கிறோம். என்றை கடவுளே என்றை பிள்ளையள் இப்ப வந் திருக்குங்கள். என்னை காணா மல் அழப்போகுதுகள். உதென்ன சனம் உங்கை இருந்து இஞ்ச ஒடி வருகுது. ஆம் வெளிக்கிட டிட்டானோ. ஓம் போன்றான் கிடக்கு. ஜய்யோ என்றை பிள்ளையள் தனிய சருவத்தை கிழே போட்டுவிட்டு ஒனுகிறேன். கமலா எனக்குப் பிள்ளால் ஜயோ அக்கா உப்பிடி ஒடாதேங்கோ என்று கத்தியபடி ஒடி வருகி றாள். என்னால் ஒட முடியேல்ல. தலையைச் சுத்திக் கொண்டு வருகுது. அம்மா ... நான் விழப்போறன் போல கிடக்கு. ஜயோ என்றை பிள்ளையள் தனிய

நான் ஆருடைய மடியில்
படுத்திருக்கிறன்; என்றை பிள்
வையள் எங்கே.

“பிள்ளையன் பக்குவமா இருக்கினம் உங்கடை மனிசன் பக்குவ மரக் கூட்டியந்திடார். நீங்கள் கொஞ்சதேரம் நிம்மதியாப் படுத்திருங்கோ”

“... ரீச்சரம்மாதான் சொல் ஹரா அவவின்ர மடியிலதான் படுத்திருக்கிறன். என்னையறி

யாமலே என்க கண்கள் பவித்ரின்றன.

இப்ப நாங்கள் ஒரு பள்ளிக் கூடத்தில் இருக்கிறம் போல இங்கு. எங்கட முகாவில இருந்த ஆட்களும், இன்னும் வேற ஆட்களும் அங்கும் இங்கு மாக வைவையோடு ஒடித் திரி வது தெரிந்தது. அதாரது என்னையே வைவையோடு பார்த்துக் கொண்டு நிக்கிறது ... அட அந்த கிணத்து வீட்டுக்காற சிழவி. இவசூட கிணத்தை விட டிட்டு வந்திட்டாவோ. வழமையாக அவரையைப் பாக்கிற பார்வைக்கும் இப்ப பாக்கிற பார்வைக்கும் நிறைய வித்தியாசம் ரீச்சரம்மான்ற பார்வையில் தெரியும் அங்கு இவ்வினர் பார்வையிலும் தெரியுது. இன்னும் என்னால் தானே நீ மயங்கி விழுந்தனி என்று கேட்கிற மாதிரிகூட இருக்குது. பாலம் கிழவி சரியாய்ப் பயற்று போச்சது போல, முகம் எல்லாம் கறுத்துப் போய்க் கிடக்கு. எனக்குக் கிட்ட வாறா என்றை கை இரண்டையும் பிடிக்கிறா. கண்ணும் சாடையா கலங்கியிருக்குது. என்னைப் பார்த்து மெதுவாச் சிரிக்கிறா. அந்தச் சிரிப்பில் பழைய கோவம் எல்லாத்தையும் மறந்திட என்று சொல்லுறது போல இருக்கு. நானும் அவைவைப் பார்த்து என்றை எல்லாப்பையும் மீறி மெல்லச் சிரிக்கின். இந்த வாழக் காலால் என்ன கோவம் வேண்டிக் கிடக்கு. அவசுடி தன்றை பிழைய உணர்ந்திட்டா போல இருக்கு. அவளின்றை கையாலை

| மக்களும் கலையும்

மக்களில் பெரும்பாலோர் நாளாந்து வேலைப் பறஞ்சுக்கள் அமிழ்ந்து கலை இலக்கியங்களை படைக்கவோ நுகரவோ நேரம் நறவர்களாக இருக்கிறார்கள். நேரம் கிடைத்த சிலரும் பணக்காரர்களை மசிழ்விப்பதற்காக மக்களின் மனத்தையும் உடலையும் உரக்குகிக்கும் படைப்புக் களை படைக்கிறார்கள். ஒய்வு நேரம், படைப்பாற்றல் இவற்றை உபயோகிப்பதற்கு வழிகளைத் திறந்துவிட்டால் மனிதர்கள் உலகத்தின் ஒவ்வொரு மூலையையும் அழியகாக அமைத்து விடுவார்கள். இன்று சில விளைவிட்டெண்ணக்கூடிய மக்களின் அசிஷ்டப் பொருளாக இருக்கும் கலை என்னா மக்களுக்கும் எட்டக்கூடியதாக இருக்கும். உழைப்பு, காலம், படைப்பாற்றல் இவற்றைச் சுந்திரமாக உபயோகிக்க அராம்பித்தால் இந்த உலகம் அந்த பொய்ச் சொர்க்கத்தைவிட அசிக் குழக்கும். இன்பும், அமைதியும் நிறைந்த தாக இருக்கும். ராஜு ஸ் ஹி

என்றை தலைவரை மெல்லத் தடவிறா. நான் பேசாமல் கண்ணேன் முடிச் சொன்னு கிடக்கிறேன்.

ஆழக் கிணத்துச்சை ஹரும்
தங்களீர் மாதிரி அவ்விட்டை
இந்த அணபு எங்கை மறைஞ்ச
விட்டந்ததென்டு எண்ணிப்யார்க்கி
றஞ். களைப்பெல்லாம் மாறி ஒரு
அமைதி நெஞ்செல்லாம் பரவிறது
போல மணம் நிம்மதியாகுது.

வள்ளுவர் போல் - 4

வீடும் விடுதலையும்

⊕ முருகையன்

“நீங்கள் அன்றைக்குச் சொன்னது போலே, ‘விடுதலை’ என்றது அவ்வளவு பெரிய விழுமியமாய் இருந்தால், அதைப்பற்றிப் பழைய நூல்களிலேயும் சொல்லியிருக்குமோ!!”

இன்றைக்குச் செந்திரு சயிக்கிளால் இறங்கும் பொழுதே ஒரு கேள்வியுடன் தான் இறங்குகிறான்.

ஞானியர் அப்பு கிண்ணையில் இருந்தபடி டுக் குடலை பீன் னுவதற்காகத் தென்னோலையைக் கிழித்து மட்டையை வளைத் துக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார் அப்பு சுமக்காக் அந்தக் குடலையைப் பின்னவில்லை. அடுத்த வீட்டு வீரசிங்கம் வேண்டிக் கொண்டபடிகான் அந்கக் குடலையைப் பின்னுவதற்குத் தொடங்கியிருக்கிறார். டு எடுத்துக் கொண்டு போய் பின்னளையார் கேள்விலே கொடுப்பதென்றால் வீசியகத்துக்கு நல்ல விருப்பம். அப்பு வக்கும் டுக் குடலை இறைப்பது, கடகங்களுக்கு மட்டை கட்டுவது, வடலி ஒலையில் விசிறி கட்டுவது — இப்படிப்பட்ட வேலைகள் நல்லாய்ப் போகும். செந்திருவைக் கண்டதும் அவர் முகத்தில் ஒரு மலர்க்கி நூண்மையாகப் படர்ந்து செறிந்து அடங்குகிறது.

“அது சரி. விழுமியம் என்றால் என்ன பின்னளை?”

“இது தெரியாதா? என்னை நீங்கள் சோதிக்கப் பார்க்கிறீர்கள் போல இருக்கு. விழுமியம் என்றால் விழுமிய பண்புகள். விழுப்பம் என்றால் உயர்க்கி; மேன்மை; விழுமியவை என்றால் உயர்ந்தவை; மேன்மையானவை. சரியா அப்பு?”

“மெத்தச் சரி. நேற்றுச் சங்கரப்பின்னை உபாத்தியார் என்னை வந்து கேட்கிறார் — விழுமியங்களைப்பற்றிப் பத்து வச

எங்கள் எழுதித் தரச்சொல்லி. அவரையும் உன்னையும் என்னுடைய மனம் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறது. இனைய தலைமுறைப் பின்னையள் சிலருக்கு இருக்கிற கெட்டித்தனம், அவர்களுடைய ஆசிரியர்களிலே சில பேருக்கு இல்லை’”

“அப்படி ஒரேயடியாய் முடிவு கட்டத் தேவையில்லை. புதிய புதிய சொற்பயன்பாடுகளைப் ‘பக்கென்று’ பிடித்துக் கொள்ளுறது எனக்கு இலகுவாய் இருக்கு. பழைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த வர்களுக்கு இது கொஞ்சம் கடினமாய் இருக்குப் போலே”

“அது போகட்டும் நாங்கள் எங்களுடைய விசயத்துக்கு வருவது. ‘விடுதலை’ என்றால் என்ன:”

செந்திருவுக்கு சிரிப்பு வருகிறது, “அப்பு, விடுதலையைப் பற்றி என்னுடைய மனத்திலே மகன் முகவிலே வீழுந்த படம் சனிக்கிழமையிலேயும் ஞாயிற்றுக் கிழமையிலேயும் வருகிற பள்ளிக்கூட விடுதலை தான். பிறகு தைப் பொங்கல், ஆண்டுப் பிறப்பு, தீபாவளி, முகம்மது நபி பிறந்த நாள். பெரிய வெள்ளி. உயிர்த்து ஞாயிறு — இப்படி எல்லாம் வருந்த விடுதலைகள். பிறகு மக்காந்தவணை முடிவிலே வருகிற சித்திகளை விடுதலை, இரண்டாம் மூன்றாம் தவணை முடிவுகளிலே வருகிற ஆவணி, மார்க்கழி விடுதலைகள் — பொதுவாகச் சொல்லப் போனால், சின்னப் பின்னைகளைப் பொறுத்தவரை பள்ளிக்கூடம் போகாமல் வீட்டிலே நிக்கிற அந்த நாள் தான் விடுதலை.” பாதி பகிடியாகவும், பாதி அப்புவின் வாயைக் கிளரிவிடும் ஞாக்கத்துடனும் வதவாகவென்று பொழுந்து தள்ளுகிறான். செந்திருவின் ‘விளக்கத்தைக்கூட’ கேட்ட அப்பு, வளைத்துக் கட்டிய டுக் குடலை ஒலையை அப்பால் வைத்துவிட்டு, தமது சாய்மனைக் கதிரையில் அமர்ந்து கொள்ளுகிறார்.

“பள்ளிக்கூடம் போகாமல் வீட்டிலே நிக்கிற நாள் விடுதலை நாள் — இதைத்தானே பின்னை சொல்ல வருகிறாய்!”

“ஒம் அப்பு”

“பழங்காலத்து அறிஞர்களும் சான்றோர்களும் இதே கருத்தைத்தான் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.”

“என்ன கருத்தை?”

“வீட்டிலே நிற்கிறது தான் விடுதலை.”

“ஓ, நீங்கள் ‘அந்த’ வீட்டைப்பற்றிச் சொல்லுவார்களா?”

“ஏந்த வீட்டைப்பற்றி?”

“அதுதான். — அறம், பொருள், இண்பம், வீடு என்ற வரி சையிலே வருற வீட்டைப்பற்றி.”

“மெய்! அந்த வீடு, இந்த வீடு, உந்த வீடு எல்லாமே தொடர்பு உள்ளவை தான். ‘வீடு’ என்ற வினையடியிலே இருந்து வந்த சொல்லுத்ததான் ‘வீடு.’ விடுவிப்ப, விடுபட்ட நிலை. அதாவது விடுதலை என்ற கருத்தெல்லாம், ‘வீடு’ என்ற அந்தச் சொல் மூக்கு உண்டு, நாங்கள் இருக்கிற இடமும் ‘வீடு’ தான். ஏன் அதறியமா?”

“ஏன்?”

“யல தொல்லைகளிலேயிருந்து விடுபட்டு இருக்கிறதுக்காக நாங்கள் வந்து சேருகிற இடம் வீடு தானே! மழை, வெயில், காற்று, பனி, குளிர் ...”

“தேன், கொடுக்கன், பாம்பு, பூச்சி ... இவைகளாலே வரக் கூடிய தொல்லைகளும் வீட்டுக்குள்ளே இருக்கிறபொழுது குறைவு தானே!”

“ஓம், பின்னள். அச்சத்திலிருந்து விடுதலை, ஆபத்திலிருந்து விடுதலை — இவற்றையெல்லாம் ஒரளவுக்குத் சருகிற இடம் வீடு. அதாவது சுவர்களாலே குழப்பட்டு, குறையாலே மூடப்பட்டு அந்த அமைப்பு; காடுகளிலே மக்கள் வாழ்ந்த காலங்களிலே குதைகள்! அல்லல்கள், தொல்லைகள், ஆற்றாமைகள், மறுப்புகள், மறிப்புகள், தடுப்புகள், தவிரப்புகள், கட்டுப்பாடுகள், மட்டுப்பாடுகள் என்ற இடஞ்சல்களிலேயிருந்து விடுபட்டு ஆறுதலாக இருக்குக் கூடிய இடம் வீடு. நாங்கள் குடியிருக்கிற டூத்துக்கு ‘வீடு’ என்ப பெயர் அப்படித்தான் வந்தது.”

“மோட்சம் என்ற கருத்து?”

“மோட்சம் என்றது வடமொழி. முடி — முஞ்சி என்பதன் கருத்து ‘வீடுவி,’ மோட்சம் — விடுவிப்பு; வீடு. மோசனம், விமோசனம் என்ற சொல்லுகளும் அதே அடியிலோயிருந்து தேவன் நியங்கி தான்.”

“மோட்சம் என்ற விடுவிப்பு எதிலிருந்து விடுபட்டு நினைவு?”

“ஒவ்வொரு சமயமும் ஒவ்வொரு விதமாகச் சொல்லும். பெளத்தும், சமணம் உடபட இந்திய சமயங்கள் பலவற்றின்படி,

சபிரிகள் பிறந்து, இறந்து, பிறந்து, இறந்து, பிறந்து என்னுக்கணக்கில்லாத உடல்களிலே புகுந்தும் வெளியேறியும் அலைந்து உலைந்துகொண்டு இருக்கின்றன. பிறவிப் பெருங்கடல் என்று இதைக் குறிப்பிடுவார்கள், உயிர்களோடு இயல்பாகவே பொருந்தியுள்ள சில குறைபாடுகள் தான். இந்தப் பிறவித் தொடருக்குக் காரணமாம். அந்தக் குறைபாடுகள் நீங்கும் வரைக்கும் பிறவிப் பெருங்கடலிலே நீந்திய உயிர்கள் திரியுமாம். இனி, இந்தக் குறைபாடுகளைப் பாசம் என்றும் ‘தனைகள்’ என்று விவரிப்பதும் உண்டு. தனை என்பது கட்டு. தனைகளிலிருந்து நீங்கிய — அதாவது கட்டுகளிலிருந்து விடுபட்ட நிலை தான் வீடுபேறு; மோட்சம்; முழுமையான இறுதி விடுதலை. இவ்வாறு பல வேறு சமயங்கள் பேசுகின்றன.”

“சரி அப்பு. சமயத்துறை என்ற வட்டங்களுக்கு வெளியிலே ‘விடுதலை’ என்ற எண்ணக் கருவுக்கு இன்னுஞ் சில பரிமாணங்கள் இருக்கும் தானே. அதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் ...”

“யோசிப்பம். ‘விடுதலை’ என்றதோடே தொடர்புடைய வேறு சில சொல்லுகளைச் சொல்லு பிள்ளை பார்ப்பம்”

“சுதந்திரம், சுயாதீனம், தற்சார்பு ...”

“ஓம் முந்தி நாங்கள் சொன்ன விமோசனம் ... இப்படி எல்லாம் சொல்லுற பொழுது, அதாவது, சுதந்திரம், தற்சார்பு, வீடு தலை என்று நாங்கள் சிந்திக்கிற பொழுது என்னத்தை கருதுறம்?”

“நான் என்னுடைய விருப்பப்படி நடக்க வேணும்; நான் வேறு ஒருவரிலேயும் தங்கியிருக்கக் கூடாது; என்னுடைய விருப்பங்களுக்கு மாறாய் நடக்கச் சொல்லி என்னை ஒருவரும் நிர்ப்பந் திக்கக் கூடாது. விடுதலை என்றதினுடைய சாராம்சம் இது தானே, அப்பு?

“இன்னும் சுருக்கமாய்ச் சொன்னால்?”

“என்னுடைய விருப்பங்கள் தடையில்லாமல் நிறைவேற வேணும்.”

“ஓமோம், அது தான் விடுதலை. ஆனால் அது நடக்கக் கூடிய காரியமா?”

“நான் காற்றிலே ஏற வேணும்; எனக்கு அறு முகங்கள் வேணும்; எனக்கு கொம்பு முளைக்க வேணும்”

“அது நடக்கக் கூடிய காரியமா? ”

“நான் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் நூந்தெட்டு யூக்காலம் தொடர்ச்சியாக ஆன வேணும். மனிதர்களாலேயோ, விலங்குகளாலேயோ, ஆயுதங்களாலேயோ, நோயாலேயோ எனக்குச் சாவு ஏற்படக் கூடாது. இரவிலோ பகவிலோ, வீட்டிலோ, வெளியிலோ என்னுடைய உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படக் கூடாது”

“அது நடக்கக் கூடிய காரியமா? ”

“குடுகைத் துளைத்து அதற்குள்ளே ஏழு கடல்களையும் புத்தக் கூடிய வல்லமை எனக்குக் கிடைக்க வேணும்”

“அது நடக்கக் கூடிய காரியமா? ”

“இல்லை”

“ஒருவர் விரும்பியபடி எல்லாம் உலகம் இருக்க மாட்டாது. இருக்க முடியாது. என்? அது அப்படித் தான். அது தான் இயல்பு. அது தான் இயற்கை. நம்மைச் சுற்றியுள்ள பொருள்கள் எல்லாம், ஏனைய மனிதர்கள் விலங்குகள், ஆறு, மலை, கடல், காடு, குளம், நிலம், நீர், நெருப்பு, விண், வெளி மாத்திரமாகவும், நமது சொந்த மென்று நாம் நினைக்கிற உடல் கூட, சிற் சில இயல்புகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. சிற்சில விதிகளையும் படிகான் இயங்குகின்றன. அந்த இயல்புகளையும் விதிகளையும் மீறி எதுவும் நடப்பதில்லை. இவைகளை நாங்கள் இயற்கை விதிகள் என்று கூறுகிறோம். ஆகவே நாம் முதலிலே கவனிக்க வேண்டியது என்னவென்றால் — நமது விருப்பங்கள் இயற்கை விதிகளுக்கு மாறானவையாக இருந்தால், அவை நிறைவேற மாட்டா. அதைப்பற்றி நாம் கவலைப்படுவ தில்லை”

“ஆனால், இயற்கை விதிகளை விளங்கிக் கொண்டு, அவற்றின் வழியிலே நம்முடைய செயல் முயற்சிகளைச் செலுத்தினால், சில காரியங்களை நாங்கள் நிறைவேற்றாலாம் தானே?”

“அதாவது? ”

“ஓரு உதாரணத்தை எடுத்துப் பாப்பம். ஒரு பாறையை உடைக்க எனக்கு விருப்பமாயிருக்கு. வலது கையைப் பொத்திப் பிடிச்சுக் கொண்டு ஓரு குத்து விட்டால், பாறை உடையுமா? உடையாது. கை தான் ‘உடையுச்’. ஆனால், தோதான் ஒரு சம்மட்டியாலே அடிச்சால் அந்தக் கல்லை உடைச்சுப் போடலாம். கல்லினுடைய

குடுமை, கையினுடைய நொய்ம்மை, சம்மட்டியினுடைய வளிமை, வினையாற்றல் — இவை பற்றிய இயற்கை விதிகளை வசமாக்கிக் கொண்டால் இயலாதவையாய் இருந்த சில காரியங்கள் கூடக் கை கூடுற வாய்ப்பு உண்டாகுது. இல்லையா. அப்பு? ”

“அது மெய்தான். இயற்கை பற்றிய அநுபவங்களும் அறிவுத் தெளிவும் எங்களுடைய ஆற்றல்களை விரிவடையச் செய்கின்றன. எங்களுடைய மட்டுப்பாடுகளைக் குறைத்துக் கொள்ள உதவுகின்றன. அதாவது எங்களுடைய விருப்பங்கள் நிறைவேற உதவி செய்கின்றன. அந்த வகையிலே எங்களுடைய விடுதலையை — சுதந்திரத்தை — விரிவு செய்கின்றன. இல்லையா? ”

உற்றுக் கேட்டவாறு அமர்ந்துள்ள செந்திரு ஒன்றும் சொல்ல வில்லை. அப்புவின் விளக்கங்களை அமைத்தியாக உள்வாங்கிக் கொள்ளுகிறான். ஞானியார் அப்பு தொடருகிறார்.

“இயற்கை பற்றிய அநுபவங்களையும் அறிவுத் தெளிவையும் முறையைப் படுத்தி ஒழுங்கு செய்த இயல்களைத் தான் விஞ்ஞானம் என்று கூறுகிறோம். நமது தொழில் முறைகளை மேம்படுத்த விஞ்ஞானத்தைப் பயன்படுத்தும் பொழுது எங்களுக்குக் கிடைப்பது தான் தொழில் நுட்பவியல். ஆனபடியாலே, விஞ்ஞானமும் தொழில்நுட்பமும் எங்களுடைய விடுதலையை விரிவு படுத்தத் துணை நிற்கின்றன என்று நாங்கள் சொல்லலாம். சரியா பிள்ளை? ”

“ஓம் அப்பு.”

“இப்பொழுதெல்லாம் சில பேர் நினைக்கிறார்கள், தொழில் நுட்பத்தை வலுப்படுத்தி வளர்த்துப் போட்டால், எங்களுடைய விடுதலையை முழுமைப்படுத்திப் போடலாம் என்று! ஆனால் எங்களுடைய விடுதலைக்கு அச்சுறுத்தலாய் இருக்கிற தடைகள் அவ்வளவு இலோசானவை என்று நான் நினைக்க - இல்லை.”

“என் அப்பு? ”

“என் என்றால், பிள்ளை, முழு மனித விடுதலைக்குத் தடையாய் இருக்கிற காரணிகள் அப்படிப்பட்டவை. சரியாய்ச் சொல்லப் போனால், சடவுலகையும் பெள்கிக இயற்கையையும் ஆராய்ந்து கண்ட அதேயளவு சரி நுட்பமாய், மனித முயற்சிகளையும் நடத்தைகளையும் செயற்பாடுகளையும் விஞ்ஞான இயல்கள் இன்னும் வெற்றிரமாய் ஆராய்ந்து தெளிவு காண - இல்லை. அதுக்கும்

இரு காரணம் உண்டு, பின்னை. இயற்கை விஞ்ஞானங்கள் தான் முதலிலே தோன்றியவை. பெளதிக விஞ்ஞானங்களும் உபரியல் விஞ்ஞானங்களும் ஒரவுடு வெற்றிகண்டு மேலோங்கிள் பிறகு தான் சமூக விஞ்ஞானங்கள் தலையெடுத்தன. சமூக விஞ்ஞானங்களைல் லாம், இயற்கை வினானங்களிற் கையாளப்பட்ட முறையியலைப் பெரிதும் தழுவி தத்தான் தத்தம் முறையியல்களை வகுத்துக் கொண்டன. இந்தத் தழுவலாக்கங்கள் நூற்றுக்கு நூறு பொருத்தமான வையாய் அமைந்து விட்டன என்று சொல்ல முடியாது. விஞ்ஞான முடிவுகளிலேயும் தேற்றங்களிலேயும்கூட, ‘நிச்சயமின்மைக் கோட்பாடு’ என்று ஒன்று உண்டு. இதை நவீன காலத்து பெளதிக விஞ்ஞானிகளும் கண்டறிந்து சொல்லியிருக்கிறார்கள். இயற்கை விஞ்ஞானங்களிலே உள்ளதை விட, இந்த நிச்சயமின்மை சமூக விஞ்ஞானங்களிலே அதிகமாய் இருக்கிறது. வேறேயொன்றையும் நாங்கள் கவனிக்க வேண்டும்...’

‘என்னத்தை, அப்பு?’

‘இயற்கை விஞ்ஞானங்களிலே நாங்கள் சடப்பொருள்களைப் பற்றித்தான் அதிகமாய் ஆராய்கிறது. உயிரியல் விஞ்ஞானத்திலே மரங்கெடிகளையும் விலங்குகளையும் பற்றிப் படிக்கிறது. விலங்கினத்திலே பூச்சி, மீன், சிங்கம், கரடி, நாய், டிளன், காகம், ஆந்தை, குயில் – இவை எல்லாவற்றையும் பற்றிப் படிக்கிறது. மனிசனைப்பற்றியும் உயிரியலிலே படிக்கிறதும் தான். ஆனால், ஏனைய விலங்குகளுக்கும் மனிசருக்குமிடையிலே மிகும் பெரிய வித்தியாசங்கள் உண்டு. இந்தச் சிறப்பியல்புகளிலே ஆகவும் பிரதானமானது, மனிசா ஆகிய எங்களுக்கு உள்ள இந்தனையாற்றல்; பகுத்தறிவு. மனித நடத்தைக்கு ஏதுவாய் இருக்கிற காரணிகளிலே மனிதர்களுடைய இச்சை – அகாவது செயலில் இறங்க வேண்டும் என்ற உள்ளுந்தல் – கணிசமான முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகிறது.’

‘அப்படியானால், இந்த உள்ளுந்தல்களையும் இந்த இச்சை களையும் சமூக விஞ்ஞானங்கள் ஆராயும் தானே?’

‘ஓம். ஆராயும். ஆராய வேணும். அதிலே சிக்கற்பாடுகள் அதிகம். அதனாலே அந்தத் துறையிலே மேற்கொண்டு ஆராய்கிறதுக்கு நிரம்ப இடம் உண்டு. பெருந்தொகையான தரவுகளைச் சேகரிக்க வேண்டி இருக்கும். கணிப்புகளும் பகுப்பாய்வுகளும் நிறையச் செய்ய வேண்டி வரும். புள்ளிவிபரவியல், நிச்கள்தகவுக் கோட்பாடு – இவைகளை எல்லாம் பயன்படுத்த வேண்டும்..’

“இவற்றுக்கெல்லாம் கணனித் தொழில் நுட்பம் உதவும் தானே!”

“ஓம். உதவும். ஆனால், கணனிக்கும் சில மட்டுப்பாடுகள் உண்டு. அவை இயந்திரங்கள். பாரிய ஆற்றல் கொண்டவை என்றாலும் அவை இயந்திரங்கள் தான். சரியான தரவுகளை ஊட்டி, சரியான, பொருத்தமான கேள்விகளைக் கேட்கவேண்டும். கேட்டால் சரியான, பயனுள்ள விடைகளைக் கணனிகள் தரும். ஆனால் தரவுகளை ஊட்டப் போகிறவர்கள் யார்? நாங்கள்..”

“மனிசர்!”

“கேள்விகளை உருவாக்கப் போகிறவர்கள் யார்? நாங்கள்..”

“மனிசர்..”

“கேட்கிற கேள்விகளுடைய தரத்திலே தான். கிடைக்கிற விடையினுடைய தரம் தங்கியிருக்கும்; விடைகளுடைய பெறுமானம் தங்கியிருக்கும். இல்லையா.. பிள்ளை?”

“ஓம். அப்பு. ஆபடியாலே தானா சொன்னநீங்கள், உயர் தொழில் நுட்பம் மாத்திரம் தனிய எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் தீர்த்து விடாது என்று?”

“ஓமோம்..”

“இராணுவத் தீர்வதான் இருதியான முழுமையான தீர்வ என்று கடைக்கிறதுக்கும், நீங்கள் குறிப்பிட்ட அந்த உயர் தொழில் நுட்ப விசுவாசத்துக்கும் அதிகம் வித்தியாசம் இல்லை.”

“சுட்டிப்பாய்ச் சொல்லிப் போட்டாய், பிள்ளை..”

செந்திரு சில நொடிகள் எதுவும் பேசவில்லை. பிறகு ...

“நாங்கள் ‘விடுதலை’யை விட்டிட்டு விலகிக் கொஞ்சம் தூரம் வந்திட்டம் போலே இருக்கு..”

“இல்லை, இல்லை. விடுதலையைச் சுற்றிச் சுற்றித்தான் வந்து கொண்டிருக்கிறம். ‘விடுதலை’ என்றது விரும்பினதைச் சொய்த தடை இல்லாத நிலை. அந்தத் தடைகளிலே சிலவற்றை விஞ்ஞானத் தெளிவாலும் தொழில் நுட்பத் திறமையாலும் கணிசமான அளவு வென்றுவிடலாம். ஆனால் வேறு பல இடைஞ்சல்கள் மனித வேட்கைகளுக்குத் தடையாக இருக்கின்றன. அவை தான் கடுமையானவை; சிக்கல்களுக்குக் காலானவை. பிரச்சனைகளைத் தொற்றுவிப்பவை..”

தாயகம் 26

“ஆவை என்ன இடைஞ்சல்கள்? ”

“ஒரு மனிதருக்கும் இன்னொரு மனிதருக்குமிடையே தோன்றும் முரண்பாட்டினாலே உண்டாகும் இடைஞ்சல்கள். ஒரு சாரா ருக்கும் இன்னொரு சாராருக்குமிடையே தோன்றும் முரண்பாட்டினாலே உண்டாகும் இடைஞ்சல்கள்.”

“மனிதத் தடைகள்”

“ஓமோம். மனிதத் தடைகள். இந்தத் தடைகளை வெறும் அறிமுறையான திட்டங்கள் மூலமும் சட்டங்கள் மூலமும் தீர்த்து விட முடியாது. மனித வரலாறு முழுவதுமே இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகளுக்கு ஒரு திருப்திகரமான தீர்வைத் தேடிக் செய்யப்படுற பயணம் தான். முழு மனித விடுதலையை நோக்கின் அந்தப் பயணத்திலே எததனை தடங்கல்கள், இடைஞ்சல்கள் — குழுறல்கள் கொந்தனிப்புகள்!

“தடுமாற்றங்கள், தத்தளிப்புகள், அவைச்சல்கள், உலைச்சல்கள், தவிப்புகள், சஞ்சலங்கள், சண்டைகள். சமர்கள். இவைகள் எல்லாம் ஏன் நடந்தன? ஏன் நடக்கின்றன?”

“விடுதலையை நோக்கி, விடுதலையை வேண்டி; விடுதலையை விளங்கிக் கொள்ளாமல் என்னுடைய விடுதலையை உன்னுடைய விடுதலை விழுங்கிவிடும் என்ற அச்சத்தினாலே, அவர்களுடைய விடுதலையை தலையெடுக்க விட்டால், இவர்களுடைய விடுதலை பறிபோய் விடுமோ என்ற ஜயத்தினாலே - அவர்களுடைய விடுதலையினால் அவர்கள் எங்களை விடச் சிறப்படைந்து விடுவார்களே என்ற பொறாமையினாலே அவர்களுடைய விடுதலையைத் தலையெடுக்க விடாமல் அழுக்கி வைத்தால் நாங்கள் சிறப்படையலாம்; நன்மை பெறலாம் என்ற நம்பிக்கையினாலே, இந்த முரண்பாடுகள் எப்படித் தீரும்? எப்பொழுது தீருப்? இவை எல்லாம் பெரிய கேள்விகள்.”

“நீங்கள் சொல்லுறதைப் பாத்தால் மனிசர் தங்களுடைய சொந்த நலனிலே கொண்டுள்ள அகிகறையினாலே, மற்றவர்களுடைய விடுதலைக்குக் கேடு சூழ்கிறார்கள். என்று கருதலாம் போலே இருக்கே!”

“அவ்வளவு இலகுவாக இதைப்பற்றி நாங்கள் ஒரு முடிவுக்கு வர ஏலாது. இதைப்பற்றி இன்னொரு நாளைக்குக் கதைப்பம்.

“எதைப் பற்றி?”

கு அறிவியலில் பரிசுத்தம்

அறிவியல் சமுதாய சக்திகளின் விளைவாக உருவாகும் ஒரு பொருளாக வீளங்கிய போதிலும், உற்பத்தியை கட்டுப் படுத்துபவர்களால் உண்டாக்கப்படும் ஒரு சமுதாய திட்டத்தை அது கொண்டிருந்த போதிலும், தற்காலத்தில் அது சமுதாய ரீதியாகவும், அரசியல் ரீதியாகவும் நடுநிலை வகிக்கும் ஒரு சக்தியாக கருதப்பட்டு வருகிறது. அதனால் அறிவியல் இரண்டு விதமான குணாதிசயங்களை சுவீகரித்து கொண்டிருக்கிறது. ஒரு புறம் சமுதாய, அரசியல் பிரச்சனைகளுக்கு தொழில் நுட்ப தீர்வளிக்க முன்வருகிறது. மறுபுறம் அது உருவாக்கும் புதிய சமுதாய, அரசியல் பிரச்சனைகளிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்கிறது. அறிவியல், தான் உருவாக்கிய தாக்கங்களில் இருந்து தன்னை துண்டித்துக் கொண்டு, சமுதாய மதிப்பீடுகளுக்கு தன்னை உட்படுத்திக் கொள்ள மறுத்தும் வருகிறது; இந்த இருவிதமான ஒரு அமைப்பின், ஊடாக, அறிவியலில் ‘பரிசுத்தம்’ உருவாக்கப்படுகிறது.

— வந்தனா சிவா

“தன்னலம் — பிறர் நலம் பற்றி”

“சரி, அப்பு”

செந்திரு ஞானியார் அப்புவிடம் விடைபெற்று வீடு இரும்பிக் கொண்டிருக்கிறான்.

அப்பு பூச்சுடலை இழைக்கும் வேலையை விட்ட இடத்திலே யிருந்து தொடங்குகிறார். பூ எடுத்து மாலை கட்டி கோயிலுக்குக் கொடுக்கப் போகிறவர் அப்பு அல்ல. வீரசிங்கம் தான். என்றாலும் வீரசிங்கத்தின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுவதிலும் ஒரு வித ஆண்டதம் அவருக்குக் கிடைக்கிறது. இன்னும் அரை மணி நேரத்தில் அவர் இந்த வேலையை முடித்து விடுவார்.

நூல்யும் தோடு

குட்டிக்கதை

அந்தோனியோ
சிராம் வி

“இது குழந்தை தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அதன் அருகில் ஒரு கோப்பை நிறையப் பால் — எழுந்தவுடன் குடிப்பதற்காக. ஒது எலி பாலைக் குடித்துவிடுகிறது. குழந்தை தூக்கத்திலிருந்து எழுந்ததும் பாலைக் காணாததால் வீறிட்டு அழுகிறது. குழந்தையின் தாயும் வீறிட்டு அழுகிறாள். எவியோ வேறு வழியில்லாமல் சுவரில் தன் தலையை மோதிக் கொள்கிறது. ஆனால் அதில் பய ணேது மில்லை என்பதை உணர்ந்து ஒரு ஆட்டைத் தேடி ஓடி அதனிடம் பால் கேட்கிறது. கொஞ்சம் புல் கொண்டு வந்தால் பால் தருவதாக ஆடு சொல்கிறது. புல்லைத் தேடி எலி கிராமப் புறத்துக்குச் செல்கிறது. கிராமப்புறமோ தண்ணீர் வேண்டுமெனக் கெஞ்சுகிறது. எலி நீருற்றிடம் செல்கிறது. போர்க் காலத்தில் சேதமடைந்த நீருற்றிலிருந்து தண்ணீர் கசிந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றது. அதற்குத் தேவை ஒரு பெரிய கொத்தனார்.

அந்தப் பெரிய கொத்தனாரிடம் எலி செல்கிறது. அவருக்குத் தேவையோ கற்கள். மலையிடம் ஓடுகிறது எலி. இப்போது எலிக் கும் மலைக்குமிடையே ஒரு உண்ணதமான உரையாடல் நடக்கிறது. வர்த்தகச் சூதாடிகளால் மலையின் காடுகள் அனைத்தும் அழிக்கப்பட்டு விட்டதால் மலையின் முகடுகளும் வளைவுகளும் வெளியே தெரிகின்றன. மலையிடம் எலி நடந்தது எல்லாவற்றையும் சொல்கிறது. குழந்தை வளர்ந்து பெரியவனானதும் அவன் ஊசியிலை மரங்கள், ஓகி மரங்கள். செஸ்ட்நட் மரங்கள் ஆகிய வற்றை மலையில் நடுவான் என்று வாக்குறுதி தருகிறது. அதை நம்பி மலை கற்களைக் கொடையாகத் தருகிறது ... கொத்தனாரிடம் கற்கள் போய்க் கேர. கொத்தனார் நீருற்றைச் செய்பவிட, நீருற்று கிராமத்துக்குத் தண்ணீர் வழங்க, அதனால் புல் வளர, புல்லைத் தின்ற ஆடு பால் தர, எலி குழந்தையிடம் பாலைக் கொண்டு சேர்க்கிறது. இப்போது குழந்தைக்குக் குளித்தெழும் அளவுக்குப் பால் கிடைத்துவிடுகிறது. குழந்தை வளர்ந்து பெரியவனாகின்றான். மரங்களை நடுகின்றான். பிறகு எல்லாமே மாறிவிடுகிறது. மொட்டையாகியிருந்த மலையை மூடி மறைத்தது புதுமண்டை இப்போது மழை ஒழுங்காகப் பெய்கிறது. மரங்கள் மழை நீரை உறிஞ்சிக் கொண்டு மழை வெள்ளாம் சமவெளிகளை அழிக்காமல் தடுக்கின்றன.” *

ஷலைஞர்ஸ்ஸில் துறைப்படைகள்

ச.ஏ. கி. ரஷ்ணமூர்த்தி —

மனிதன் உணவு, உடை, இருப்பிடம் ஆகியவற்றுடன் திருப்பிடப்பட்டுக்கொள்வதில்லை. இவை மட்டும், இவற்றைப் பூர்த்தி செய்ய எடுக்கும் நடவடிக்கைகள் மட்டும் வாழ்க்கையாகி விடாது. வாழ்க்கையை அர்த்தப்படுத்திக்கொள்ள இன்னும் பலவற்றை அவாவி நிற்கவேண்டியிருக்கிறது. அவற்றுள் ஒன்றுதான் கலை. கலையைப் படைத்தலும், கலையை அனுபவித்தலும் மனிதனோடு மிகத் தொன்மைதொட்டு தொடர்புபட்டதாக இருந்து வருகின்றது. மனிதன் வளர்ச்சியடைந்ததைப் போல, அவனது வாழ்வு மாற்றமடைந்ததைப் போல, கலைகளும் வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன; மாற்றமடைந்து வந்திருக்கின்றன. புதிதாகத் தோன்றியுமிருக்கின்றன. இவ்வாறு புதிதாகத் தோன்றிய, விஞ்ஞானக், கைத் தொழிற் புரட்சியால் சாத்தியமாகிய ஒரு கலையாக, ஆயினும் பாரம்பரிய கலைகளின் சேர்க்கையாக திரைப்படம் விளங்குகின்றது.

திரைப்படம் தோன்றி இற்றைக்கு ஏறத்தாழ 100 ஆண்டுகள் ஆகின்றன. ஒரு கலையின் வரலாற்றைப் பொறுத்தவரையில் இது மிகக் குறுகிய காலமே’ ஆயினும் இந்தக் காலகட்டத்தில், பல்வேறு மாறுதல்களுக்குள்ளாகி, மக்களை மிக இலகுவில் சென்றடையக்கூடிய ஒரு பொழுதுபோக்குச் சாதனமாக, மேலும் ஒரு கலையாக அது வளர்ந்து வந்திருக்கின்றது. அதேவேளை இத்துறை மிகப்பெரும் வர்த்தக நடவடிக்கைகளைக் கொண்டதாக இருக்கின்றது. கலையும், வியாபாரமும் மிகவும் நெருக்கத்தில் போட்டியிடுகின்ற துறையாகவும் இத்திரைப்படத்துறை உள்ளது. ஆனால் எங்கும் வியாபாரிகளின் ஆதிக்கமே மேலோங்கி இருப்பதானால், இத்திரைப்படத்தின் கலை வெளிப்பாட்டுச் சாதனங்கள் புறந்தள்ளப்படுகின்றன; இருட்டடிப்புச் செய்யப்படுகின்றன. மனிதரின் கீழான உணர்வுகளைத் தூண்டியிட்டு, அவர்களுக்குப் போதையுட்டி, வாழ்க்கையைக் கொச்சைப்படுத்தி, பெரும்

லாபத்தை இலகுவில் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய திரைப்படங்களே இன்று பெருங்பாலும் மக்களைச் சென்றடைகின்றன. ‘இவ்வாறான படு மோசமான திரைப்படங்களை ஏன் எடுக்கின்றீர்கள். அது சமூகத்திற்கு தீங்கல்லவா?’ என்று யாராவது இந்தக் கொள்ளை லாபமிடுவர்களிடம் கேட்டால், மக்கள் இவற்றைப் பெரிதும் விரும்புகின்றார்கள், அவர்களது ரசஸைக்காகவே இவற்றைத் தயாரிக்கின்றோம்’ என்று அடித்துக் கூறுவார்கள். ஆனால் நல்ல, கலையம்சமுள்ள திரைப்படங்களை மக்களுக்கு இனங்காட்டுவதன் மூலம், அவை அவர்களைச் சென்றடையைச் செய்வதன் மூலம், நல்ல கலைச்சானையை, கலை ஆர்வத்தை வளர்க்கலாம் என்பதே உண்மை, இதற்கு உதாரணமாக, பங்களூரில் உள்ள ஹாக்கோடு என்ற கிராமத்தில், திரு. கே. வி. சுப்பன்னா என்னும் கண்ணடநாடக இயக்குனரின் ‘நீலகண்டேஸ்வர நாட்டிய சேவா சங்கம்’, ஒரு பரிசோதனையாக, முழுக்க மூழுக்க கலையம்சங்கள் நிரமியிய உலகின் சிறந்த பதர் பாஞ்சாலி (இந்தியா), ரஷ்மோன் (யப்பான்), வைல்ட் ஸ்ரோபார்லீஸ் (கலீடன்), பற்றில்சிப் பெட்டம்கின் (ரஷ்யா), பைசிக்கிள் தீவ் (இத்காலி) போன்ற திரைப்படங்களைத் திரையிட்டது. படம் பார்க்க வந்தவர்கள் வயல்களிலும், பாக்குமரக் காடுகளிலும் வேலை செய்யும் தொழிலாளிகள். இரவில் கால்நடையாகவும், மாட்டு வண்டிகளிலும் அப்படங்களைப் பார்க்க அவர்கள் வந்து கூடினார்கள். இப் படங்களை இவர்கள் பெரு வியப்புடனும், ஆர்வத்துடனும் பார்த்தனர். அவை அவர்களுக்குப் புதிய அனுபவத்தை அளித்தன. நல்ல வற்றை, தமிழை மேன்மைப்படுத்தும் படைப்புக்களையே மக்கள் விரும்புவார்கள் என்பதையே இந்தமுயற்சி எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

நல்ல திரைப்படம் என்பது, அது எதனை வெளிப்படுத்துகின்றது, வெளிப்படுத்துவதை கலைக்கே உரிய விதத்தில் வெளிப்படுத்துகின்றதா என்பதிலேயே தங்கியிருக்கின்றது. நல்ல திரைப்படம் எதனை வெளிப்படுத்த வேண்டும்? மனிதரின் யதார்த்த வாழ்க்கையை வெளிப்படுத்த வேண்டும்; அவர்களின் அனுபவங்களை வெளிப்படுத்த வேண்டும்; அவர்களது இனப் துணபங்களை வெளிப்படுத்த வேண்டும். சுருக்கமாகச் சொன்னால் வாழ்க்கை பற்றிய உண்மைகளை வெளிப்படுத்த வேண்டும். ‘இஹ்யமத்’ என்ற மாபெருங் திரைக்காவியத்தைப் (ஜேர்மனி) படைத்த நெறியாளர் எட்கார் ரெயிடல் ஓரிடத்தில் குறிப்பிடுகின்றார்; ‘எல்லாப் பாத திரங்களும் நியமானவர்கள்; அம்மா, என்னுடைய பாட்டி, என் னுடைய முதற்காதல், மழையில் நண்நதபடியே பைசிக்கிளில் சவாரி செய்த மறக்க முடியாத எனது இளமை நினைவுகள் என் னுடைய எல்லா அத்தைமார்கள், சித்திமார்கள், மைத்துனர்கள்... இவ்வாறு வாழ்க்கையை வெளிப்படுத்தும் போது, திரைப்படத்துக்

கேயுரிய கலை வெளிப்பாட்டு நுட்பத்துடன் வெளிப்படுத்த வேண்டும். இங்கேதான், காட்சிப்படுத்துதல் (ஒளிப்பதிலு) படத்தோடுப்பு, ஒலியபதிலு ஆசியன முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இவை எனோதானோவென்று பயணப்படுத்தப் படுவதில்லை.

திரைப்படம் என்பது பார்வைக்கான ஒரு கலையூடகம் என்ற அடிப்படையில், பார்வையாளனை வசீகரிக்கின்ற விதத்தில், கலை அனுபவத்தைக் கொடுக்கின்ற விதத்தில் சொல்ல வருகின்ற விடயத்தை அழகியலோடு வெளிப்படுத்துவதற்கு இவை உதவுகின்றன. இவ்வாறானதொரு கலைப்படைப்பை நல்லதொரு நெறியாளரால் மட்டுமே உருவாக்க முடியும். நல்லதொரு திரைப்பட இயக்குணரின் வெற்றிக்குப் பொறுப்பான விஷயங்கள் நான்கு! (1.) அவருடைய வாழ்க்கை அனுபவம். (2.) அந்த அனுபவத்திலிருந்து அவர் உருவாக்கும் கண்ணோட்டம். (3.) தனது அனுபவத்தை வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்ற தாகம். (4.) தனது அனுபவத்தை வெளிப்படுத்த அவர் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் சினிமா என்ற ஊடகம் பற்றி அவருக்கு இருக்கும் அறிவு.

இத்தகைய கலைஞர்களால்தான் சினிமா ஒரு கலைவாளிப்பாட்டுச் சாதனமாக அர்த்தம் பெற முடியும். ‘வலிமையான விஞ்ஞானக் கருவியான சினிமாவை ஒரு உண்மைக் கலைஞர்களையில் ஏற்கிற போதுதான். அந்த தொழில் நுட்ப சாதனத்தின் ஆத்மாவில் மனிதத்துவமானது உட்கார்ந்து கொள்ளும். சினிமா ஒரு கலைச் சாதனமாக உயர்வு பெறும்’ இவ்வாறான கலைஞர்கள் தமது கலைப்படைப்புகள் மூலம் சர்வதேசீதியில் அறியப்பட்டவர்களாக இருக்கின்றார்கள். சத்யஜித்ரே (இந்தியா) அகிகிரா கருசோவா (ஐப்பான்), லெஸ்ரர் ஜேம்ஸ் பீரிஸ் (இலங்கை) போன்ற ஆசிய நாட்டவர்களும் நல்ல நெறியாளர்களுக்கு உதாரணமாகின்றார்கள்.

நல்ல திரைப்படங்கள் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கக்கூடிய திரைப்படங்களை எடுத்தவர் சத்யஜித்ரே. திரைப்படக் கலைக்குரிய செய்நேர்த்தி மிக்கவைகளான, அதே நேரத்தில் மானுட மதிப்புக்களைப் பேணக்கூடிய வாழ்வை வெளிப்படுத்தக் கூடிய இவரது திரைப்படங்கள் ஒவ்வொன்றும் திரைக்காவியங்களே. ஒரு கிராமத்தின் உயிர்த்துடிப்பையும், மனித உறவின் நெருக்கத்தையும், சிகித்தையும் வெளிப்படுத்தும் ‘பதர் பாஞ்சாலி’ மானுட அனுபவத்தின் ஆவணமாகப் போற்றக் கூடியது. அசாதாரண சூழ்நிலையில் மனித மதிப்பீடுகளின் சிதைவு (ஆசன ஸங்கத்), நிலப்பிரபுத்துவ மனோபாவத்தின்

குரும் (சத்கத்தி), சமூக மாறுதலின் போது சமூக அந்தஸ்தின் நிலை மாற்றம் (ஜல்சாகர்), போன்ற திரைப்படங்கள் இவரது கலை ஆளுமையின் வெளிப்பாடுகளே. கொஞ்சமும் வியாபாரச் சூழலில் சமரசம் செய்யாது, அச்சுமில்லை எதிர் நீச்சல் போட்டு ஒரு திரைப்பட மேதையாக வாழ்ந்தவர் ரே. மிகுனாள் சென். ஆனால் கோபாலகிருஷ்ணன், கோவிந் நிஹாரனி, ரித்வீக் கட்டக் போன்றவர்களும் இந்தியத் திரைப்படக் கலைக்கு புது மெருகூட்டுயவர்கள்.

திரைப்படம் ஒரு கலையாக, பல்வேறு மொழிகளில் சாதனை திகழ்த்தப்படும் போது தமிழில் இத்துறையில் பெரும் சாதனை கள் ஏதும் நிகழ்த்தப்படலீல்லை. ஆரம்பம் தொட்டு, நல்ல கலை ஞர்களும், நல்ல தொழில்நுட்பவியலாளர்களும் இருந்தபோதும் வியாபாரத் தனமான போக்கே இன்றுவரை தொடருகின்றன. யதார்த்தத்துக்குப் புறம்பான, கற்பனையான மிகைப்படுத்தப் பட்ட வாழ்க்கையே இக்கிரைப்படங்கள் வெளிப்படுத்தி வருகின்றன. திரைப்படம் என்பது பார்வைக்கானதொரு ஊட்டகம் என்பது நீண்டகாலமாகவே வளந்தில் கொள்ளப்பட வில்லை. சராசரி வாழ்க்கை வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. காட்சியால் வெளிப்படுத்தப்படவேண்டியவை வார்த்தைகளால் வெளிப்படுத்தப்பட்டன.

பொதுவாக ஒரு நடக்கபாணியே சினிமாவில் பின்பற்றப்பட்டு வந்தன. மிகை நடிப்பிற்கும், ஜனரஞ்சுக்கப் பாடல்களுக்கும் திரைப்படங்களில் முடிகியமளிக்கப்பட்டன. இதனால் இடையிடையே வெளிவாச்சுடிய நல்ல திரைப்படங்கள் வியாபார ரீதியில் தோன்ஸ் கண்டன. சில நல்ல திரைப்படங்களைத் திரையிட சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. அயினும் திரைப்படக் கலை பற்றி புரிந்து சொன்ட ஆர்வமும் ஆற்றலும் கொண்ட, பாலுமகேந்திரா, மகேந்திரன், குத்திரையா, மணிரத்தினம் போன்றவர்களது வருகை ரொலவு நம்பிக்கையூட்டுகின்றது. நடப்போக்குநடைய (MIDDLE CINEMA) சினிமாவை எடுக்கும் இவர்கள் திரைப்படம் என்ற ஊடகத்தைப் புரிந்கொண்டிருக்கிறார்கள். அயினும் இவர்களும் வியாபாரச் சூழலில் ஒக்தோடவேண்டியிருக்கின்றது. தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஆக்மாவை வெளிப்படுத்தக்கூடிய சினிமாக்கள் இனித்தான் தோன்றவேண்டும்.

எந்தக் கலைகளையுமே நுகர்வு மனப்பான்மையில் அனுகூக்கூடாது. அது வெறும் நுகர்வுப் பண்டமல்ல. கலை அனுபவத்துக்குரியது; மனதை விசாலிக்க உதவுவது. திரைப்படக் கலையும் அவ்வாறே. நல்ல திரைப்படம் நல்ல அனுபவத்தை மாத்திரம் தருவ தில்லை. அந்த அனுபவத்தினாடே சக மனிதனின் இன்ப துன்பங்களை, சமூகத்தைப் புரிந்துகொள்ளவும் செய்கிறது. ★

கிருதிகூட்டுவெள்வும்

ஓவியக் கலை மாமணி' க. இராசரத்தினம்

1. வரலாற்றுப் பின்னனி

தற்கால மனிதனால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட, பழைய கற்கால மனிதர்களாக்கிய கலைப்பொருள் கொண்டு மனித இனம் ஆக்கத் தொழிற்பாட்டில், சித்தீரம், சிற்பம் போன்ற துறைகளில் கி. மு 20,000 க்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே ஈடுபட்டு வந்துள்ளனரென ஊகிக்க முடிகின்றது. இயற்கையால் தயாரிக்கப்பட்ட நிலவடிக் குகைள் இவர்களின் கலைப் பேரவாளினால் கலைக்கூடங்களாகவும், ஓவியக் காட்சிச் சாலைகளாகவும் மாறின. அவை புனித மான தலங்களாகவும் அவர்களால் பேணப்பட்டன என்பதற்கு போதிய சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன.

பயிர்ச்செய்கையறியாத, உடைய யென்பது கெரியாத, உலோகம் என்பது என்னவென அறியாத வில்லேந்திய வேடராய்த் திரிந்த மக்களால் மிருகக் கொழுப்புடன் இயற்கைவர்ணங்களாகிய சிவப்பு மஞ்சள், கபிலம், கறுப்புச் சேர்த்து பாறையிற்திட்டிய வியத்தகு பிரதிமைகள் யாவும் விலங்குகளின் பிரதி ரூபங்களே அவை பைசன், பன்றி, ஆடு, மாடு, குதிசை, யானை, கவரிமான், பனி மான், சிங்கம், கரடி, சடையுடன் கூடிய காண்டா மிருகம், சடையுடன் மாமதம் ஆகியவை அக்கால விலங்குகளாகும். சடையுடன் கூடிய காண்டா மிருகமும், மாமதமும் மறைந்த விலங்கினங்கள். பனிமான் வடதுருவும் சென்று வாழ்வதைக்

ஏனைய கலை வடிவங்களைவிட ஓவியம், சிற்பம் போன்ற கலை வடிவங்களின் நுகர்வும், அதுபற்றிய ஆர்வமும் அறிவும் எமது மக்களிடம் குறைவாகவே காணப்படுகிறது. இந்நிலையை மாற்ற இவை பற்றிய விமர்சனங்கள் எழுத்துருவில் வருவது சிறித வாவாவது உதவலாம். தொடர்ந்தும் இவைபற்றிய கட்டுரைகளை இத்துறை சார்ந்த கலைஞர்கள் அறிஞர்களிடம் இருந்து எதிர்பார்க்கிறோம்.

— ஆ-ர்

காண்கிறோம். குதிரையின் உருவில் சில மாற்றங்களைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. தற்காலக்குதிரையின் முக்கு, தாடை ஆகியன் சிறு மாற்றமடைந்துள்ளதாகத் தெரிகின்றது.

இவைகள் யாவும் அவற்றின் இயல்பான உருவத்தோடு ஒன்றியல்பும் ஒருங்கே காணப்படத் திட்டியதுதான் இவர்களை ‘ஒவிய மாயாவிகள்’ என அழைக்க வைத்தது. இவற்றின் வேக இயல்புகளை மிகக் குறுகிய கால எல்லையுள் கண்களால் கிரகித்து ஞாபகத்தில் வைத்து, மனதில் பதித்து மீண்டும் அவற்றைக் கலைப் பொருளாக்கும் பொழுது, எனதையும் இழந்துவிடாது முழு அளவும் தெளிவாய்த் தெரிய ஒவியமாகப் பாறையில் திட்டியோ, புடைப்புச் சிற்பமாய் கொங்குளிலும், கற்பாறைகளிலும். செதுக்கியோ விட்டிருக்கின்றார்கள். இதில் அவர்களின் மதிநுட்பமும், ஞாபகசக்தியும், தசைநார்க் கட்டுப்பாடும் எப்படி ஒத்துழைத்துள்ளதென என்னுடையில் எம்மை வியக்க வைக்கின்றது.

அம்பு, சட்டி பாய்ந்த இடத்திலிருந்து உதிரம் பாய்வதைக் காட்டி உண்மைக் காட்சியாக்கியுள்ளனர். தாங்கள் அவற்றைப் பிடிப்பதற்குப் பொறி வைத்ததையும் காட்டியுள்ளனர்.

மனித உருவக் கலை மிக அரிதாக அதுவும் குறியீட்டுத்தன்மை யுடையதாக இருப்பினும் அவர்கள் பெண்களில் கூடிய ரசஞான உணர்வைச் செலவிட்டுள்ளனரென அறியக் கிடைத்துள்ளது. ஒவியங்களிலும் புடைப்புச் சிற்பங்களிலும் பெண்ணுருவங்களை மிகவும் உயிரோட்டமுடையனவாகக் காட்டியிருக்கின்றனர். அவற்றின் மார்பகங்கள், இடுப்பிலுள்ள தசைப்பிடிப்பான இடம், உதரத்தில் தொப்புளின் அடியில் விழும் மடிப்பு, பெண் ஏறிக்கு மேலுள்ள மேடு, உருண்ட தொடைகள், முழந்தாழ்த் திரட்சி, கீழுள்ள ஆடுதசை, கணுக்கால் ஆகியவற்றை இயல்பான முறையில் செய்துள்ளமைக்கு ‘உவில்லென் டோர்வ்’ வின் ‘வீனஸ்’ என்னும் சிலைசான்றாகும். இது இவ்வினத்தின் குலத்தாயின் பிரதிநுபம எனக் கொள்ளலாம். டோர்டோங்கீக் என்னும் குகைப்பாலறையில் மேல் நாட்டவர் மரபுவழி அழைக்கும் ‘வீனஸ்’சைப் புடைப்புச் சிற்பமுறையில் செதுக்கியுள்ளனர்.

இதனிலும் மனிதனின் விவேகமான செயலொன்று ‘லாமார்ச்செ வீவென்னா’ என்னும் குகையில் 4''x 3'' அளவிலுள்ள சிறு தகட்டுக்கல்லில் வரையோவியமாகவிருக்கின்றது. இது பல மேல் வரைதல் முறையில் வரையப்பட்டுள்ளது. ஒரு அம்மண்பு பெண்ணின் தலைக்குக் கீழும், முழங்காலுக்கு மேலும் உள்ள உருவம் பக்கப்பாட்டில் சிறிது முதுகுப் பக்கம் தெரிய வரையப்பட-

ஒரு கலைப் படைப்பு ஒரு கர்த்தாவின் பிரதிமையை காட்டி நிற்கும்

கீழுள்ளது போலும், வயிறு ஒட்டியதாகவும், தொடைகள் பாறையிலிருந்தபடி சற்று முன்னே காலை ஊன்றியுள்ளது போலவும் காட்டப் பட்டுள்ளது. இரண்டாவது வரைவு மார்பிடையிலிருந்து புறப் பட்டு அடிவயிற்றில் முடிகிறது. உதரம் ஊதி வருவதைக் காட்டுகின்றது. மூன்றாவது இன்னும் பெரிதாகவும்; நான்காவது நிறைகர்ப்பினியின் வயிறு போலவும் வரையப்பட்டுள்ளது. இக் கலைப் படைப்பு இதனை ஆக்கியோரின் அவதான கக்தியையும், காலத்துக்குக் காலம் ஏற்படும் மாற்றங்களைப் பதிவு செய்யும் என்ன உந்துதல் மிக்குற்றவனாக இருந்திருப்பான் என்பதனையும் காட்டி நிற்கின்றது.

இதிற் காணும் மென்வரைகள் சில வேறு செயற்பாடுகளையும் காட்டுகின்றன. ஆண் உருவன் இப் பெண்ணுருவுடன் எதிரேயிருந்து அவளின் கொடைமேல் தன் கால்களைப் போட்டு ஆவிங்களும் செய்வது போலவும் முழுவதுமாகச் சேர்ந்து ஆவின் பிரதிமை போலவும்; அவன் வாயாகத் தோற்றும்வரை பெண் முன்னே ஒருவனின் ஆண்குறி தீர்ப்பு போலவும் மிகச் சிக்கலான ஒரு கட்டமைப்புடன் காணப்படுகின்றது. இவர்கள் ‘சம்மா’ எதுவும் வரையவில்லை. எங்கள் மூளைக்குப் புதுமை ஒவியர் போல வேலைதரவில்லை. ஆனால் என்னும் போதெல்லாம் உவகையெய்த வைத்துள்ளார்கள். பிரதிரூபத்துடன் நில்லாமல் நாடகம். அதுவும் ஓரங்க நாடகமாகவும் ஒவியம் தீட்டியுள்ளனர்.

காஸ்ரெல்லன் (Spanish Lerant) என்னும் குகையில் காணப்படும் வேட்டைக் காட்சியைப் பார்ப்போம். அக் கால மக்களின் வேட்டையாடும் மறையென்பது என்னவென்று தெரியாதோர் தேடியிங்கு வந்துவிட்டால் வெகு எளிதாய் பார்த்தறிந்து கொள்ளலாம். இது பாரிய வேட்டைக் காட்சி. மாபெரும் முரட்டுப் பனிக் கூட்டமும், மாங்களின் கூட்டமும். மாடுகளும் பெரும் பைசன்களும் ஒருங்கே சேரச் சூற்றிவளைத்த வேட்டைக்காரர் கூட்டமொன்று, அவை தப்பித்தவராமல் சுருண்டு விழும்படி விற்பிடித்தமிகு விரைவாய்க் கெலுத்தியும்; பாய்ந்து ஒடிப் பற்றைக்குள் செல்லாமல் தாங்கள் முன் தாவி தடுக்க முயல்வதும் நாடகமல்

வைா! ஓவிய நாடகமல்லவோ. இதை இலாவகமாக எப்படி வரைந்தனரென்ப பாருங்களேன், கொஞ்சம் கூறுங்களேன்?

இதே போல ‘கோகுல்’ குகையில் மற்றுமொரு ஓவியத்தினைப் பார்ப்போம். இளைஞன் ஒருவன் வாவிபப் பருவம் அடைந்ததை அறிந்து, மகிழ்ந்து கொண்டாடும் சிரிய சடங்கில், நிர்வாண இளைஞனை சுற்றிச் சுழன்று சூதாகல் ஆட்டம் ஆடும் பெண்களின் அரையிற் கட்டிய ஒரு வகையுடை மேலே விசிறியெழுந்து வேகத்தன்மையும், காமவணர்வும் ஒதுங்கே காட்டித் திட்டிய ஓவியன் கிறமை அதிசயிக்கத் தக்கது. இது கண்டு ‘திக்காஸ் கூடத் திடுக்கிடலாம்’ என்பது தவறா?

வேறொரு வேடுக்கை ஓவியமும் இங்குண்டு. கோபம் கொண்ட தேனீக் கூட்டம் தேனெடுக்கச் சென்ற வேடனோருவனைத் தாக்கும் வேகத்தை தாங்க முடியாமல் கைக்கு எட்டிய கொம்பைப் பிடித்து தொங்கிக்கொண்டு அவதிப் படுவதை நகைச்சவை நனியிக்க காட்டியுள்ளானே.

வேக உணர்வைக் காட்டத் தெரியாதவர்க்குக் காட்டச் செய்த விவேகக் கலைப்பொருள் பிறைநீஸ் மலைத்தொடர் பிரதேசத்தில் கிடைத்ததாம். அது மருண்டு முன் பாயும் மானின் பின்னிரண்டு கால்கள் மாத்திரம் தெரியவும்; தொடர்ந்து பாயும் வேறொரு கலையைப் பின் தொடர்ந்து பாயும் பிணைமான் தன் தலையை திருப்பிக் கண்றக் கூவியமைக்கும் பான்மை தொனித்திடவும் கால்களின் நிலைகள் மாறுபடாமலும், அஞ்சிய மிருகத்தின் விஞ்சிய வேகத்தை எடுத்த எலுமிகில் நாமறிந்திடவும், இடைவெளி யெல்லாம் மீனுருவங்களால் நிரப்பி அழுகுறச் சீர் செய்தும் குகை வாழ் மனிதன் கலைமான் கொம்பில் செதுக்கிய புடைப்புச் சிற்பமாம்.

இவ்வண்ணம் எழுந்த ஓவியக் குகைகள் வட ஸ்பெயினிருந்து இத்தாலியின் இறுதி அந்தம்வரை ஏறக்குறைய 160 குகைகள் ஓவியங்கள் உள்ளனவாகவும், கலைப்பொருட்களைக் கொண்டன வமாகக்கீ கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவைக்கு ஓப்பான கலை மத்திய இந்தியாவிலும் காணப்படுகிறது. அவை ‘குறியீடு’ — ‘கேத் திர கணித உருவும்’ — இயல்பான உருவமாக, மூன்றுவகைப் பண்புள்ளவையாகவுள்ளன. அவுஸ்ரேவியாவிலும் முதல் ஓதல் குடியேறிய தமிழராகிய ஆதிவாசிகளின் ஓவியங்கள் காணப்படுகின்றன.

(அடுத்த இதழில் தொடரும்)

செய்திப் பத்திரிகையாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டது.

Registered as a News paper in Sri Lanka.

படித்தீர்களா?

தூணிர்

சிறுவர்களுக்கான அறிவியல் மாத இதழ்.

கிடைக்குமிடம்

வசந்தம் புத்தக நிலையம்

புதிய பஸ் நிலையம்

405, அருட்சனா வீதி

யாழ்ப்பாணம்.

இச்சஞ்சிகை தேசிய வை இலக்கியப் பேரவைக்காக யாழ்ப்பா
ணம் 15/1, மின்சார நிலை வீதியிலுள்ள க. தனிகாலைம்
அவர்களால் யாழ்ப்பாணம் 407, அருட்சனா வீதியிலுள்ள யாழ்ப்பா
ண அச்சக்தில் உடனடியாக வெளியிடப்பட்டது.
noolanam.org | aavanaham.org